Seria de autor
AMÉLIE NOTHOMB
Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Amélie Nothomb, *Journal d'Hirondelle*
Copyright e Editions Albin Michel S.A. – Paris, 2006
Published by arrangement with Literary Agencies „Agence de l'Est" & „Simona Kessler Literary Agency".
e 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
NOTHOMB, AMÉLIE
Jurnalul Rândunicii / Amélie Nothomb; trad. de Valentina Chiriţă.
— Iaşi: Polirom, 2007
ISBN 978 – 973 – 46 – 0713 – 6
I. Chiriţă, Valentina (trad.)
821.133.1 (493) – 31 = 135.1
Printed in ROMÂNIA
Amélie Nothomb
JURNALUL RÂNDUNICII
Traducere din limba franceză şi note de
Valentina Chiriţă
POLIROM
2007
Amélie Nothomb s-a născut în 1967 la Kobe (Japonia). Copilăria şi adolescenţa ei sunt de fapt o lungă călătorie prin lume, cu opriri mereu provizorii: îşi petrece primii trei ani de viaţă în Japonia, urmează China, SUA,

Bangladesh, Birmania, Laos. Adolescentă anorexică, Amélie mărturiseşte că abia la treizeci şi patru de ani a reuşit să se accepte „fizic”, vindecându-se printr-o bulimie… a cititului şi a scrisului: de cincisprezece ani, în fiecare toamnă publică un roman, imediat trecut în fruntea listei de bestselleruri. Igie*na asasinului* (19)92), prima ei carte, s-a vândut în sute de mii de exemplare. I-au urmat Sabo*taj din iubire* (19)93), Comb*ustibilii* (19)94), Cati*linarele* (19)95), Pepl*um* (19)96), Aten*tat* (19)97), Merc*ur* (19)98), Uimi*re şi cutremur* (19)99, distins cu Marele Premiu pentru roman decernat de Academia Franceză şi ecranizat de Alain Corneau), Meta*fizica tub*urilor (2000), Cosm*etica duş*m*anului* (20)01), Dicţ*ionar Rob*ert *de* n*um*e *pro*p*rii* (20)02), Anti*christa* (20)03), Biog*rafia foa*m*ei* (20)04), Acid *sulf*uric (20)05), Jurn*alul Rân*d*unicii* (20)06).

O carte despre insuficienţă şi testarea limitelor, *Jurnalul Rândunicii* este povestea individului sfârşit, a cărui motivaţie de a trăi şi de a simţi în mod autentic este pusă sub semnul întrebării. Un curier cu existenţă anodină devine ucigaş plătit, sperând că acest lucru ieşit din comun îi poate resuscita simţurile. Dar scenariul lui Urbain este modificat radical de una dintre victimele sale, care îl subjugă printr-un soi de naturaleţe a răului şi prin spontaneitatea actului de a ucide, cu singurul scop de a-şi proteja intimitatea. Obsedat de jurnalul intim al celei pe care o va supranumi Rândunica, Urbain încearcă să nu cedeze dorinţei absurde de posesie a şefilor lui, care fac toate eforturile pentru a-şi însuşi jurnalul pe care el este gata să-l apere cu preţul vieţii.

Te trezeşti în beznă, fără să mai ştii nimic. Unde eşti, ce se întâmplă?

Într-o clipă ai uitat tot. Nu-ţi dai seama dacă eşti copil sau adult, bărbat sau femeie, vinovat sau inocent.

Întunericul acesta este al nopţii sau al unei temniţe?

Nu ştii decât un lucru, cu atât mai clar cu cât e singurul bagaj pe care îl deţii: eşti viu. N-ai fost nicicând mai viu ca acum: viu şi nimic altceva. În ce constă viaţa în această fracţiune de secundă în care ai deosebitul privilegiu de a nu avea identitate?

În frică.

Or, nu există libertate mai mare decât această scurtă amnezie a trezirii. Eşti un copil care descoperă limbajul. Poţi să exprimi în cuvinte revelaţia fără nume din momentul naşterii: ai fost aruncat în teroarea existentei.

În timpul acestui interval de angoasă pură nici măcar nu-ţi aminteşti că la trezire se pot produce astfel de fenomene. Te ridici, cauţi uşa, eşti dezorientat ca la hotel.

Apoi, într-o clipă, amintirile se întorc în trup şi îi redau ceea ce îi ţine loc de suflet. Eşti liniştit şi dezamăgit: iată cum eşti, nu poţi să fii decât aşa.

Reconstitui imediat harta închisorii. Camera mea dă spre o chiuvetă la care mă spăl din abundenţă cu apă rece. Ce încerc să-mi şterg de pe chip cu ajutorul acestei energii, al acestei răceli?

Apoi se declanşează circuitul. Fiecare îl are pe al său, cafea-ţigară, ceai-pâine prăjită sau câine-lesă, ne-am reglat obişnuinţele ca să ne temem cât mai puţin.

Ne petrecem, de fapt, timpul luptând împotriva terorii vieţii. Inventăm definiţii prin care s-o fentăm: sunt o maşinărie, muncesc din greu, meseria mea constă în a face asta şi asta.

În străfunduri, angoasa continuă să te macine. Nu poţi să-i cenzurezi complet discursul. Crezi că eşti o maşină, că meseria ta înseamnă să faci diverse lucruri, dar când te trezeşti nu mai rămâne nimic. Poate tocmai pentru că nici nu a existat vreodată.

Totul a început acum opt luni. Sufeream din pricina unei poveşti de dragoste atât de stupide, că nici nu merită să o pomenesc. Suferinţei mele i se adăuga şi ruşinea pe care mi-o pricinuia. Pentru a curma o asemenea durere, mi-am anihilat sufletul. Operaţia a fost uşoară, dar prea puţin eficientă. Centrul durerii persista şi sălăşluia pretutindeni, pe şi sub piele, în ochi şi în urechi. Simţurile îmi deveniseră duşmane şi nu încetau să-mi amintească de acea poveste idioată.

Am decis atunci să le suprim. Mi-a fost de ajuns să găsesc întrerupătorul interior şi să mă abandonez unei lumi indiferente. A fost o sinucidere senzorială, începutul unei noi vieţi.

Nu m-am mai simţit rău de atunci. Nu am mai simţit nimic. Carcasa de plumb care mă împiedica să respir a dispărut. Împreună cu restul. Trăiam într-un soi de neant.

După ce a trecut sentimentul de uşurare, am început să mă plictisesc rău. M-am gândit să schimb din nou poziţia întrerupătorului interior şi mi-am dat seama că nu mai era posibil. M-am îngrijorat.

Melodiile care mă emoţionau înainte nu mai trezeau nimic înăuntrul meu, până şi senzaţiile primare – ca foamea, setea, nevoia de a face baie – mă lăsau rece.

Eram în întregime mutilat.

Nu mă frământa dispariţia sentimentelor. Vocea mamei la telefon era la fel de plictisitoare ca şipotul apei. Am încetat să îmi fac griji pentru ea. Era mai bine.

Însă restul nu-mi surâdea deloc. Viaţa devenise moarte.

Declicul a fost provocat de un album al trupei Radiohead. Se numea *Amnesiac*. Titlul se potrivea stării mele, care era şi ea o formă de amnezie senzorială. L-am cumpărat. L-am ascultat şi nu am simţit nimic. Era, din

păcate, efectul pe care-l producea asupra mea toată muzica. Ridicam deja nepăsător din umeri la gândul că mi-am procurat încă 60 de minute de indiferenţă, când urmă a treia piesă, al cărei titlu evoca o uşă turnantă[1]. Era o suită de sunete necunoscute, distribuite cu o zgârcenie suspectă. Numele melodiei era bine ales, redând atracţia absurdă a copilului pentru uşile turnante din ciclul cărora, odată intrat, i-ar fi fost imposibil să se elibereze. În principiu, nu găsisem nimic emoţionant, însă am surprins o lacrimă în colţul ochiului.

Se întâmplase pentru că nu mai simţisem nimic de atâtea săptămâni? Reacţia mi s-a părut exagerată. Continuarea albumului nu trezi înăuntrul meu decât acea confuzie vagă provocată de orice altă primă audiţie. Când s-a sfârşit, am pus din nou piesa trei: am început să tremur din toate încheieturile. Trupul meu înnebunit de recunoştinţă se abandona acestei muzici minimaliste de parcă ar fi fost vorba despre o operă italiană, atât de mare îi era recunoştinţa de a fi fost în sfârşit scos din împietrire. Am apăsat butonul *repeat* ca să îi verific din nou magia.

Proaspăt eliberat, m-am lăsat în voia freneziei. Eram copilul captiv în fascinaţia lui pentru uşa turnantă, mă învârteam la nesfârşit pe acel traseu ciclic. Se pare că decadenţii au căutat dezordinea tuturor simţurilor[2]: în ceea ce mă privea, nu aveam decât unul care funcţiona, dar prin această portiţă mă lăsam cucerit până în străfundul sufletului. Nu eşti niciodată mai fericit decât atunci când găseşti modalitatea de a te pierde.

---

1 Pulk/pull revolving doors, de pe albumul Amnesiac (2001) al formaţiei Radiohead.

2 Aluzie la un pasaj din Arthur Rimbaud: „Am sfârşit prin a considera sacră dezordinea minţii mele“, în Opere, Polirom, 2003, trad. Mihail Nemeş.

Dintr-odată am înţeles: ce mă mişca era, din păcate, ceva ce nu semăna cu nimic cunoscut. Dacă o emoţie evoca bucuria, tristeţea, dragostea, nostalgia, furia etc., mă lăsa rece. Sensibilitatea mea nu se deschidea decât în faţa senzaţiilor fără precedent, a celor care nu puteau fi plasate în categoria celor bune sau rele. La fel s-a întâmplat şi cu ceea ce, din acel moment, mi-a ţinut loc de sentimente: nu le mai simţeam decât pe cele care vibrau dincolo de bine şi de rău.

Urechea mă readusese printre cei vii. Am hotărât să deschid o altă fereastră: ochii. Se părea că arta contemporană fusese creată pentru cei de teapa mea.

Am fost zărit în locuri în care nu călcasem înainte, la Beaubourg, la FIAC[3]. Mă interesau lucrurile care nu se potriveau cu nimic: era exact ce-mi trebuia.

În ceea ce privea simţul tactil, o pornisem cu stângul: pe vremea când nu eram frigid, încercasem bisexualitatea. Aşa că nu mai aveam nimic de testat în domeniul sexual şi am amânat soluţia acestei probleme.

Nici cu gustul nu stăteam mai bine. Auzisem de bucătari excentrici care inventaseră alimente gazoase cu arome minunate, însă meniul mediu din acele localuri se ridica la 500 de euro, jumătate din salariul meu de curier. Nici nu trebuia să visez la aşa ceva.

Ce e minunat în privinţa mirosului este că nu implică niciun soi de posesiune. Parfumul unui necunoscut de pe stradă poate să te îmbete de plăcere.

E simţul ideal, mult mai eficient decât urechea, întotdeauna înfundată, mult mai discret decât ochiul, care are apucături de stăpân, mult mai subtil decât gustul, care nu se simte satisfăcut decât atunci când consumă. Dacă

3 La Foire Internationale d’Art Contemporain, expoziţie anuală cu vânzare care are loc toamna, timp de o săptămână, la Paris.

am trăi după regulile sale, nasul ar face din noi nişte aristocraţi.

Am învăţat să vibrez la mirosuri încă necunoscute: gudronul cald al şoselelor reparate, codiţa roşiilor, piatra brută, seva copacilor proaspăt tăiaţi, pâinea uscată, hârtia de biblie, trandafirii uscaţi de multă vreme, vinilul şi gumele de şters noi au devenit sursele unei voluptăţi fără margini.

Când eram într-o dispoziţie snoabă, treceam pe la noii parfumieri care stau în buticurile lor şi creează la comandă noi arome. Ieşeam de acolo fermecat de demonstraţiile lor şi urât de vânzătorii care se dăduseră de ceasul morţii ca până la urmă să nu cumpăr nimic. Nu era vina mea dacă erau aşa de scumpe.

În ciuda acestui desfrâu olfactiv sau din pricina lui, sexul meu sfârşi prin a avea de suferit.

De câteva luni, mai nimic, nici măcar de unul singur. Oricât mi-aş fi bătut capul şi oricâte lucruri de neconceput mi-aş fi imaginat, nici măcar unul real nu mă atrăgea. Cele mai bizare cărţi consacrate părţii de la brâu în jos mă lăsau rece. Izbucneam în râs la filmele porno.

I-am pomenit despre asta colegului meu Mohamed, care îmi spuse:

— Ştii, e prostesc, dar ţi-ar fi de folos să te îndrăgosteşti.

O răutate grosolană. Dintre toate simţurile mele, cel mai inert era cel care făcea posibilă, în mod misterios, cristalizarea[4] unei alte fiinţe. I-am purtat pică lui Momo pentru că nu-mi înţelegea suferinţa şi am mormăit:

— Nu mai au pâine? Să li se dea cozonac.

— Şi cam de cât timp? mă întrebă.

4 Aluzie la conceptul lui Stendhal din volumul Despre iubire, ce caracterizează iubirea ca pe un proces de mistificare.

— De cel puţin cinci luni.

M-a privit şi i-am văzut compasiunea preschimbându-se în dispreţ. Nu mai era nevoie să adaug că mă abţineam şi de la masturbare. Asta îmi aminti de pasajul din *Pântecele Parisului* în care săracul îi mărturiseşte frumoasei măcelărese că nu a mai mâncat nimic de trei zile, ceea ce preschimbă imediat mila femeii corpolente în dispreţ răuvoitor, căci, până la urmă, ca să supravieţuieşti unei asemenea mizerii, trebuie să aparţii unei rase inferioare.

Un preot îmi spusese că e posibil să fii cast pentru totdeauna. Membrii clerului care respectă într-adevăr acest jurământ constituie cel mai bun argument pentru practicarea oricărei forme de sexualitate: sunt nişte indivizi înspăimântători. Eram gata de orice, numai să nu ajung ca ei.

Urechea e un punct slab. Absenţa pleoapei este dublată de o altă lipsă: auzi tot timpul ceea ce ai vrea să eviţi, dar nu înţelegi întotdeauna ce ai avea nevoie. Toţi sunt tari de ureche, inclusiv cei care au un auz fără cusur. Un alt merit al muzicii e acela că te face să crezi că îţi stăpâneşti şi cel mai deficient simt.

Pipăitul şi auzul deveniseră pentru mine orbul şi paraliticul: într-un fel ciudat, am început să-mi compensez lipsurile sexuale printr-un un soi de permanenţă muzicală.

Am adaptat-o şi serviciului: din acel moment, am traversat Parisul cu căştile înfipte în fiţuicile mele fără valoare, cu motocicleta care o lua razna din cauza decibelilor.

Inevitabilul s-a produs: am dat peste un bătrân. Nimic grav. Însă şeful meu nu a fost de aceeaşi părere şi m-a concediat fără drept de apel. Şi-a prevenit confraţii să nu mă angajeze, calificându-mă drept pericol public.

M-am trezit şi fără sex, şi fără loc de muncă: prea multe lipsuri pentru un singur om.

Pericol public, spusese fostul meu şef. M-am întrebat dacă nu exista şi pentru asta vreo meserie.

La bar, am jucat biliard cu un rus foarte priceput. Pentru că ţintea cu o îndemânare neobişnuită, l-am descusut despre originea acelui talent.

— Obişnuinţa de a trage la ţintă, răspunse cu o seriozitate profesionistă.

Mă prinsesem. Ca să-şi dea seama cu cine avea de-a face, am încetat să-l las să câştige. A fluierat. I-am zis că sunt omul lui. M-a condus la celălalt capăt al Parisului şi m-a prezentat şefului ascuns în spatele unui geam mat.

Având în vedere uşurinţa cu care am fost angajat, sunt pentru intrarea Rusiei în Europa. Nicio hârţogăraie, nimic. Un test de tir, câteva întrebări. Nu mi s-a cerut cartea de identitate: puteam să-mi pun numele pe care-l voiam. Acesta a fost Urbain, visul meu în materie de prenume. Le-a fost de-ajuns. Doar un număr de mobil, pentru un motiv uşor de înţeles.

Pe fişa mea, am văzut că era scris „trăgător de elită”. Asta m-a flatat. Era prima oară când cineva mă considera de elită şi mi-a plăcut că asta se-ntâmpla pe baza unui criteriu obiectiv. Ursitoarele care se aplecaseră asupra leagănului meu nu-mi dăruiseră decât acest har: tragerea la ţintă. Copil fiind, simţeam în ochi şi în trup această misterioasă capacitate de a ochi, şi asta chiar înainte de a dispune de materialul ad hoc. Stranie senzaţia de a avea o siguranţă extraordinară în prelungirea braţului. De la un bâlci la altul, am putut să studiez sau, mai degrabă, să constat minunea: nu ţinteam decât la fix, sporindu-mi numărul de jucării gigantice de pluş.

Victoria se afla la capătul puştii mele, numai că nu

aveam puşcă şi nu aveam nimic de învins. Sufeream din cauza acestui har inutil ca un comentator sportiv care s-ar pricepe la grădinărit sau ca un călugăr tibetan care, din nefericire, s-ar simţi în largul său pe mare.

Întâlnirea cu rusul a însemnat descoperirea destinului meu. Îmi examină cele zece ţinte şi îmi spuse:

— Foarte puţini bărbaţi trag ca tine. Şi nicio femeie.

Am tăcut prudent, nu fără a mă întreba până unde avea să meargă cu atitudinea aceea macho. Continuă:

— Nimic nu e mai viril decât să ţinteşti la fix.

Nu i-am comentat afirmaţiile cusute cu aţă albă. Destinului meu părea să îi meargă la suflet acest limbaj de lemn.

— Felicitări, adăugă, punând jos ţintele mele efemere. Trebuie să te previn că asta nu-ţi va fi de prea mare folos. Ucigaşii noştri sunt instruiţi să tragă de la mică distanţă. Şi să nu speri la altă armă în afara revolverului. Dar n-ai de unde să ştii, dacă îţi pică vreun client care are reflexe… Noi te angajăm ca nişte cercetători ştiinţifici care ar croi după calapod: nu ştim dacă ne vei aduce ceva, ştim numai că un individ ca tine trebuie să muncească pentru noi, nu pentru concurenţă.

M-am întrebat dacă nu cumva concurenţa era poliţia. Trebuia să fie mai degrabă bandele rivale de ucigaşi plătiţi.

Talentul meu scapă înţelegerii. Trăgătorul de elită e înzestrat cu un văz de pilot de linie comercială, cu o mână care nu tremură niciodată şi cu destulă siguranţă ca să evite reculul. Or, mulţi oameni care au aceste calităţi ar rata un elefant pe un hol. Trăgătorul de elită e în stare să stabilească un punct de intersecţie stupefiant între ceea ce vede ochiul şi ceea ce imprimă gestul.

Am aşteptat cu nerăbdare prima mea misiune. Am

început să-mi verific mesajele de douăzeci de ori pe zi. Neliniştea îmi provoca un gol în stomac: nu cea a muncii pe care o ignoram în continuare, ci aceea de a nu fi ales.

Telefonul sună în plină amiază.

— Prima ta sarcină va fi uşoară. Vino.

Motocicleta mea se dovedi la fel de folositoare pentru noua slujbă ca şi pentru cea dinainte. Am traversat Parisul în douăzeci de minute. Mi-au arătat nişte fotografii ale unui magnat din domeniul alimentaţiei care îi punea beţe în roate şefului meu.

— Nu vrea să audă de nimic. În curând, n-o să mai audă deloc.

— Ciudat, am spus, uitându-mă la clişee, e slab.

— Nu mănâncă ce vinde. Nu-i prost tipul.

L-am cules noaptea, în faţa clădirii în care urma să-şi întâlnească amanta.

I-am găurit ţeasta cu două lovituri de glonţ. Acolo a avut loc miracolul.

Nu am avut timp să analizez. A trebuit să părăsesc repede locul. Motocicleta m-a purtat departe, senzaţia de viteză a intensificat ceea ce trăisem.

Am urcat scara din patru în patru trepte, m-am aruncat pe pat. Acolo m-am masturbat. Era o stare de bine, atenuată însă în raport cu ceea ce simţisem în momentul în care îi zburasem creierii clientului meu.

Ce se întâmplase, deci? Mi-am amintit că îmi bătea inima foarte puternic. Sângele era pompat în locuri vitale. Domina un sentiment plăcut al necunoscutului: făceam, în sfârşit, ceva nou.

Mi-a plăcut la nebunie pentru că îmi oferisem ceva de care avusesem nevoie de luni întregi: noul, necunoscutul, nedefinitul.

Nimic nu e mai pur decât crima. Această senzaţie nu

seamănă cu nimic. Tresalţi de plăcere în zone greu de circumscris. Un soi de erotism liber.

Nu există un exerciţiu mai radical al voinţei de putere. Deţii puterea absolută asupra unei fiinţe despre care nu ştii nimic. Şi, ca un tiran care se respectă, nu simţi nicio urmă de vinovăţie.

O fiică rafinată însoţeşte actul. Îi catalizează plăcerea.

Last but not least[5], dacă îţi duci la bun sfârşit misiunea, câştigi mulţi bani. Există o voluptate extraordinară în a fi plătit pentru asta.

Pe omul de la biliard îl chema Youri.

— Ai făcut o treabă bună, spuse, întinzându-mi plicul. Numără.

— Am încredere, domnul meu, am răspuns.

— Greşeşti.

Numărătoarea ieşi. Era numai ca să mă facă să nu mă simt în largul meu.

— Când o să reîncep?

— Îţi place?

— Da.

— Să nu-ţi placă prea mult. Păstrează-ţi seriozitatea. Dacă nu, vei pierde din calitate. În seara asta?

Îmi arătă fotografiile unui ziarist prea curios şi vorbăreţ.

— Îi strică planurile şefului?

— După părerea ta? Pentru ce crezi că îi alegem?

— Ca să scăpăm omenirea de această pleavă?

— Dacă gândul ăsta te ajută…

Nu era nevoie să fiu ajutat. Dar asemenea idei îmi sporeau bucuria. În aşteptarea nopţii, m-a cuprins

5 În ultimul rând, dar nu în cele din urmă (engl.)

neliniştea. Nu există virginitate în afară de cea senzorială. Senzaţia de a împuşca îmi era din păcate cunoscută. Aş retrăi acel orgasm? Voiam s-o cred. Două secunde nu-mi ajunseseră să golesc evenimentul de noutatea lui.

Din punct de vedere sexual, se spune că nu prima dată este cel mai bine. Experienţa îmi confirma constatarea.

În ceea ce priveşte crima, ajunsesem din primul foc la un asemenea extaz, că mi se părea imposibil să-mi imaginez ceva mai bun.

Regula era să tragi de două ori în cap.

În craniu, pentru că era de preferat să distrugi centrala. În majoritatea cazurilor, primul glonţ ucidea. Al doilea era pentru siguranţă. Astfel, nu exista niciodată scăpare.

— Şi creşti probabilitatea de desfigurare a persoanei. Asta încetineşte treaba justiţiei.

În ce mă privea, binecuvântam această lege a celei de-a doua lovituri care îmi sporea fericirea.

Apăsând a doua oară pe trăgaci, mi-am dat seama că aceasta era cea mai bună: la prima se simţea încă efortul degetului.

Ceea ce se dovedea a fi adevărat la scară mică se reproducea la scară mare: am simţit mai multă plăcere cu jurnalistul decât cu producătorul de alimente. Şi din plin cu ministrul care a urmat.

— Mediatizarea are rolul ei, comentă Youri. Când ştii că ziarele vor scrie despre asta, e mai excitant.

Purist, m-am indignat:

— Nu mă impresionează pe mine notorietatea! Omul e cel care contează.

— O să vedem.

— Pune-mă la încercare dacă nu mă crezi.

— Ca şi cum aş alege eu clienţii.

— Tu alegi adesea ucigaşul.

Era un aspect frustrant al meseriei. Cu Youri pe de-o parte, care slujea ca intermediar, nu aveam dreptul să-mi văd colegii. E greu să ai spirit de echipă cu un asemenea regulament. Prin urmare, strângeam legăturile cu rusul meu.

— Uneori am impresia că nu ai pe nimeni cu care să vorbeşti, se plângea.

— Clienţii nu sunt vorbăreţi, ştii.

— Nu ai prieteni?

Nu, nu avusesem niciodată decât relaţii profesionale. Odată ce-mi încheiam treaba, mai nimeni. Timpul liber era pentru relaţii amoroase. Dar nu mai exista nici aşa ceva, din cauza frigidităţii.

Youri trebuie să o fi simţit. Mă întrebă:

— Dacă vreun client e clientă, îţi convine?

— Dau împărtăşania ambelor genuri, i-am răspuns.

— Ce tot vorbeşti acolo? Eşti ortodox?

— Sigur că nu. Da, accept clientele.

— Asta-i bine. În echipă sunt mulţi care le refuză.

— Misoginia asta e strigătoare la cer.

— Te liniştesc. Clientele sunt rareori o regulă. Când şeful vrea să lichideze o amantă infidelă, ţine să o facă pe cont propriu.

— E un om de onoare?

— Mai degrabă cred că îi place să ucidă o fată frumoasă. Carnea de tun ne-o lasă nouă.

Prima mea clientă a fost directoarea unui centru cultural. Mi-am permis să găsesc lucrul ăsta ciudat.

— Centrul ăsta e la fel de cultural ca tine şi ca mine, spuse Youri. E o acoperire.

Nu am aflat niciodată ce era în spatele acelei

acoperiri. Directoarea era o mustăcioasă care se legăna pe nişte picioare prea subţiri în raport cu pântecele ei. Treaba asta nu-mi puse niciun fel de probleme.

— Bărbat, femeie, schimbă oare asta ceva? Nu am simţit nicio diferenţă.

— Aşteaptă să ucizi o femeie frumoasă.

— Să ucid un bărbat frumos mi s-ar părea la fel de jenant. Singurul sex este frumuseţea.

— Ce mai e şi porcăria asta?

— E o afirmaţie filosofică. Sex înseamnă „ceea ce separă”. Oamenii frumoşi sunt diferiţi de restul omenirii, care formează o masă colcăitoare şi nedefinită.

— Numără, mi-a zis Youri întinzându-mi plicul.

Radiohead se potrivea foarte bine cu noua mea viaţă. Muzica asta şi meseria mea aveau în comun o radicală absenţă a nostalgiei. Îmi trimiteam clienţii *ad patres* fără nicio umbră de visare elegiacă pentru trecutul lor: faptul că putuseră să fie vreodată tineri nu mă interesa. Eroul din *Portocala mecanică* devenea violent sub influenţa lui Beethoven; Radiohead, departe de a mă înfuria, mă transforma într-o fiinţă teribil de prezentă, indiferentă la sentimentalismul toxic al amintirilor.

Nici pic de răceală în comportament: nu simţeam niciodată mai multe emoţii ca în momentul crimei. Dar niciuna nu era melancolică, deşi dădea în euforie. Fiecare ucide în conformitate cu muzica pe care o ascultă: în *Portocala mecanică*, omorul regăseşte extazul din *Simfonia a noua*, acea bucurie aproape opresivă; în ce mă privea, ucideam cu eficienţa hipnotică din Radiohead.

Youri câştiga mai bine decât mine. Executa totuşi mai puţini clienţi.

— E firesc, am mai multe responsabilităţi ca tine. Am văzut faţa şefului şi am coordonatele fiecărui executant.

— Morala: dacă te prind, am încurcat-o cu toţii.

— Nu, am o capsulă de cianură într-o măsea.

— Cine ne garantează că o vei folosi?

— Dacă nu o iau, mă va omorî şeful însuşi. Metodele lui nu mă atrag.

— Dacă e un ucigaş aşa grozav, de ce îi pune pe alţii să-i rezolve treburile?

— Pentru că e ion artist. Două gloanţe în cap sunt sub demnitatea lui. Trebuie întotdeauna să se facă remarcat, să se distingă, să inventeze. În timp, această lipsă de discreţie ar fi periculoasă.

Senzaţia că aparţineam unei societăţi secrete mă fascina.

— Nu ţi-e teamă că ţi-ai putea mesteca din greşeală capsula?

— Caramelele îmi sunt interzise, îmi răspunse cu o seriozitate care mă subjugă.

Mi-am zis că îşi merită sălariul.

Meseria asta, ale cărei necesităţi mă încântau, mi se potrivea. De pildă, înaintea fiecărei misiuni, trăgătorul trebuie să se spele pe mâini: nu e vorba neapărat de a le avea curate, ci mai degrabă curăţate de grăsime. Nimic nu e mai rău decât degetele unsuroase care fac pistolul să alunece şi precizia imposibilă. Trebuie evitate deci loţiunile de curăţat cu ulei de migdale care au reputaţia că înmoaie mâinile, când, de fapt, le acoperă cu o peliculă alunecoasă care face trăgaciul periculos de unsuros. Nimic nu se compară cu vechea bucată de săpun Sunlight cu lămâie, un decapant care poate să scoată până şi petele de ulei de motor de pe pantaloni.

Youri mă angajase într-un februarie polar. Adept al duşurilor fierbinţi, m-am obişnuit totuşi să mă spăl pe mâini cu apă rece. Era gestul final înainte de a pleca în

misiune: să îmi curăţ palmele şi degetele cu Sunlight, să frec energic cu spumă, apoi să le clătesc sub un jet atât de rece, încât mă aşteptam să văd ţurţuri curgând din robinet. Nu ştiu de ce îmi plăcea atât de mult să-mi îngheţ mâinile astfel. Le uscam apoi cu un prosop necălcat ca să păstrez acea senzaţie de aisberg pe care nu aş fi suportat-o în altă parte a corpului, dar care făcea atât de bine mâinilor, ca o purificare pe măsura lor. Departe de a-mi înţepeni degetele, această avalanşă de frig le făcea extraordinar de vii, tonifiate şi sigure.

Dacă stau să mă gândesc, mai e o parte din mine care are nevoie de apa rece pe care restul corpului meu nu ar suporta-o. E faţa, cu excepţia craniului. Pe cât au nevoie membrele de confortul căldurii, pe atât faţa şi mâinile mele sunt în căutarea înfrigurării gerului. Ce au în comun faţa şi mâinile? Limbajul, pe care una îl rosteşte şi celelalte îl scriu. Cuvintele mele sunt reci ca moartea.

Pe biroul lui Youri erau fotografii cu femei frumoase.

— Rusoaice? am întrebat din vârful buzelor.

— Franţuzoaice, îmi răspunse în barbă.

— De ce nu am întâlnit niciodată asemenea fete pe stradă?

— Le-ai întâlnit. Bărbaţii de aici sunt orbi. La Moscova, am avut de-a face cu sărăcia.

— Nu contează. Se pare că rusoaicele sunt nişte modele.

— Mai degrabă că naşii au spirit de observaţie, spre deosebire de francezi, cărora le scapă totul. Crede-mă, franţuzoaicele sunt cele mai bune.

Mi-am amintit de vremurile îndepărtate în care cuvintele astea aveau un sens pentru mine.

— Nu te amărî, spuse Youri, înşelat de expresia mea. O să le vezi până la urmă.

Vai, nimic nu era mai puţin sigur.

Din fericire, îmi rămânea senzaţia de a ucide. Nu mă dezamăgea niciodată.

Plictiseala de care mă temeam atât nu mi-a domolit exaltarea: din contră, aceasta se intensifica de fiecare dată.

Nevoia de a merge să mă masturbez în patul meu deveni şi mai urgentă. Totuşi, nimic sexual în comportamentul meu: mă cunoşteam îndeajuns ca să ştiu că nu puteam să simt acest gen de emoţii decât pentru persoane frumoase. Or, oamenii pe care îi ucideam nu erau destul de frumoşi, nici măcar destul de respingători ca să-mi stârnească o dorinţă paradoxală.

Declicul consta în actul de a ucide, care mă înrudea cu divinităţile cele mai nedrepte sau, din contră, cu zeul cel mai prevăzător, singurul care ar fi diferenţiat binele de rău. În momentul împuşcăturii, partea superioară a creierului meu nu se îndoia că împlinea nu numai destinul victimelor mele, ci şi cea mai sublimă dorinţă divina.

Înainte de a-mi pierde simţurile, nu cred că aş fi fost în stare să ucid astfel. Aş fi avut de depăşit numeroase obstacole. Trupul e cel care te face atent şi plin de compasiune pentru aproapele tău. Îmi amintesc că nu reuşeam nici măcar să îi trag un picior câinelui care mă muşca de pulpă.

Rezistenţa pe care trebuia să o înfrâng în prezent ca să îi omor pe aceşti necunoscuţi era atât de slabă, încât cu greu o puteai numi fizică. Într-un ultim bastion al trupului meu, situat cine ştie unde, şi care era poate o simplă amintire, se afla memoria imaterială a ceea ce fusese materie şi care nu avea altă funcţie decât cea de a sluji plăcerii mele. Nu simţi plăcere fără un minimum de organe.

Dar puţinul mi-a ajuns din plin. Sediul plăcerii mele se limita, din acel moment, la minuscule zone erogene; mi-era deci şi mai uşor să le însufleţesc. Crima avea o formidabilă încărcătură spirituală: dacă priveşti orgasmul ca pe o came saturată de spirit, deţii cheia obişnuinţelor mele de atunci.

Motocicleta îmi era vitală, permiţându-mi să-mi salvez pielea şi să-mi duc transa până în camera în care puteam să o satisfac.

Dacă pe drum îmi pierdeam puţin din exaltare, o reînsufleţeam cu ajutorul altor imagini cu crime, visând la moduri de a ucide pe care nu le cunoşteam: pumnal înfipt în inimă, gât tăiat, decapitare cu sabia. Pentru ca fantezia să fie eficientă, era nevoie de valuri de sânge.

Ciudat, pentru că la urma urmei era nevoie de tot atâta cruzime ca să gâtui, să otrăveşti, să sufoci. Sexul meu nu era satisfăcut decât la gândul hemoglobinei. Nimic nu-i mai bizar ca erotismul.

Într-o zi, m-am întâlnit pe stradă cu o fată pe care o iubisem mai demult. Nu era prima dată în viaţă când dădeam nas în nas cu o fostă. Nu mi-a plăcut niciodată situaţia asta: să fii confruntat cu cele mai rele greşeli ale trecutului tău. Fără a mai pomeni de atitudinea stângace pe care o afişezi întotdeauna.

De data asta, ceea ce m-a surprins a fost lipsa mea de jenă. Nu simţeam absolut nimic, nici prin cap nu-mi trecea să schimb trotuarul. Am salutat.

— Văd că-ţi merge bine, spuse ea.

— Bine, ţie?

Făcu o fată tristă. Am bănuit că voia să mi se confeseze. Mi-am luat imediat rămas-bun.

— Nu ai suflet, am auzit-o spunând în spatele meu.

Nu mai aveam, într-adevăr. Genul ăsta de suferinţă şi

de plenitudine nu-şi mai găsea loc în inima mea, care nu fusese niciodată nici rănită, nici irigată.

În locul ei, era o pompă mecanică uşor de ignorat.

Nu am avut nostalgia acestei părţi, ale cărei slăbiciuni mă marcaseră mai mult decât forţa sa legendară. Nu avusesem niciodată inima lui Rodrigo[6].

L-am întrebat pe Youri dacă îi plăcea să omoare.

— Te eliberează, spuse.

— De ce te eliberează?

— De stres, de angoasă.

— Să ucizi nu e o angoasă?

— Nu, e frică.

— Frica te scapă de angoasă?

— Da, pe tine nu?

— Nu.

— Atunci de ce faci meseria asta?

— Pentru că îmi place frica în sine. Nu simt nevoia să mă descarc.

— Eşti un adevărat pervers.

I-am simţit aprecierea în tonul vocii şi am preferat să nu-i stric această bună impresie.

Foarte repede mi-am permis lucruri suplimentare. Nu existau destule misiuni pe gustul meu. O zi fără un client devenise pentru mine la fel de ruşinoasă ca altă dată o zi fără flirturi. Nu mai puteam să mă agăţ de telefonul meu ca dependenţii de micile anunţuri matrimoniale. Mi-a fost de ajuns o clipă să-mi dau seama că aveam dreptul la câteva iniţiative.

Dacă ucigaşul plătit e singurul care comite atât de des o crimă perfectă, e pentru că i se desemnează victime despre care nu ştie nimic. Poliţia nu poate să facă nicio

6 Don Rodrigo, personajul principal din Cidul de Pierre Corneille, pentru care raţiunea şi onoarea primează asupra pasiunii.

legătură. Din acel moment, nimic nu mă putea opri să joc singur rolul plătitorului, cu condiţia să respect principiul de bază: să-mi aleg clienţi pe care nu-i cunoşteam.

La început, m-am descurcat cu ajutorul cărţii de telefon, deschizând-o la întâmplare, punând degetul pe un nume cu ochii închişi. Se dovedi dezastruos: cineva căruia îi ştii numele nu mai e cu adevărat necunoscut. În clipa în care îl lichidam, numele lui mă deranja ca o pietricică în pantof. Plăcerea mea pretindea lipsa de scrupule.

Necunoscutul ideal e omul de pe stradă, cel cu care te intersectezi fără să-l priveşti. Dacă alegi să-l ucizi, asta-i numai pentru că e momentul favorabil: nu există terţi. Nu-i pentru cine se pregăteşte, e pentru cine se nimereşte. Când îi tragi două gloanţe în cap, nu se ştie cine e mai surprins: el sau tu.

Numeam asta *fast-kill*[7], făcând aluzie la fast-food. Mă ruşinam la fel de mult ca aceia care mănâncă la McDonald’s: plăcerile secrete sunt cele mai bune.

Deveni un lucru mai puternic decât mine. „Am ajuns un criminal în serie?”, m-am întrebat într-o seară. Întrebarea asta mă nelinişti, mai puţin din cauza dimensiunii patologice a fenomenului, cât din cauza vulgarităţii sale. Criminalul în serie mi se părea deliciul celei mai proaste filmografii, cel mai banal *deus ex machina* al scenariştilor moderni. Publicului îi plăcea la nebunie, ceea ce dovedea grosolănia procedeului.

M-am liniştit observând că nu aveam niciuna dintre trăsăturile unui *serial killer*. Nu-mi pregăteam îndelung crimele cu mii de detalii maniacale, omoram pe oricine pentru a da ascultare unei exigenţe igienice: aveam nevoie de asasinatul meu zilnic precum alţii de tableta lor de

7 Crimă la minut (engl.)

ciocolată neagră. Dacă depăşeam doza, mă simţeam la fel de rău ca şi dependenţii de ciocolată. Asta se putea întâmpla dacă telefonul suna la 22: 30, după o muţenie dureroasă. Cedasem deja, îmi oferisem deja pe cineva şi mi se dădea o misiune nocturnă. Aşa ceva nu se amâna, executam ordinele fără întârziere şi fără chef. Nimeni din lume nu are obligaţia vinei fiabilităţi absolute ca ucigaşul plătit. La cea mai mică abatere, ai zburat: eşti decăzut la nivelul acelor bătrâne actriţe al căror telefon nu sună niciodată.

Tocmai de aceea nu abuzam de caraghioasele mele încercări: mă gândeam că-mi risc poziţia. Ar fi însemnat să renunţ la o meserie pe care o adoram şi care oferea, faţă de *fast-kill*, avantaje straşnice: senzaţia mulţumitoare de a fi fost ales, de a corespunde criteriilor bune, latura ludică de a fi identificat un client după o fotografie nu întotdeauna recentă, extazul de a suprima uneori un adevărat nemernic, punerea în funcţiune a imaginaţiei atunci când primeşti o misiune cu totul de neînţeles. „Oare de ce mă pune şeful să lichidez o călugăriţă carmelită?” şi, *last but not least*, confortul de neînlocuit al salariului.

Îmi ghicise oare gândurile? Făcându-mi, probabil, un apropo, Youri îmi vorbi despre un confrate pe care îl surprinseseră „comiţând o crimă pe cont propriu”.

— L-ai dat afară? l-am întrebat.

— Glumeşti? A devenit imediat clientul unui coleg.

Mi s-a părut inflexibil. Pentru cazul în care m-ar fi prins asupra faptului, mi-am pregătit apărarea:

„N-aş fi ajuns în asemenea încurcături dacă aş fi avut un regim de lucru demn de numele ăsta. De ce nu mi se dau misiuni decât cu 24 de ore înainte? Vreţi să-mi spuneţi că în ajun şeful nu-l avea deja în vedere pe acest client? Ştiu, îmi veţi răspunde că e o măsură de prevedere, că,

dacă m-ar prinde poliţia, ar fi mai bine să nu fiu la curent cu nimic. Dar nu ar fi mai sigur să nu vă ţineţi ucigaşii în tensiune? Aveţi idee cât de mare e neliniştea unui individ care se trezeşte fără să fie sigur dacă va omorî în ziua respectivă? Ca să nu mai vorbim despre partea financiară: cum să-ţi stabileşti bugetul neştiind ce urmează să câştigi în săptămâna aceea? Nu cer luna de pe cer, îmi revendic dreptul de a fi anunţat cu 72 de ore înainte. M-aş târgui ca un zgârie-brânză dacă ar fi nevoie”.

Acele discursuri plictisitoare îmi erau adresate numai mie – păreau să fie începutul paranoiei.

Propunerea mea era totuşi corectă. A trăi pe un termen atât de scurt echivala cu a trăi în neant: ca să-l suporţi, trebuia să fii supraom. Mă prefăceam că sunt astfel fără să reuşesc să mă amăgesc. Fără melodiile celor de la Radiohead, nu aş fi ţinut pasul: aşteptam vibraţia mobilului, stând lungit ore întregi, ascultând la nesfârşit *When I End and You Begin*[8], spunându-mi încontinuu că se prăbuşea cerul – se prăbuşea într-adevăr, golul apăsa, mă strivea, mă aducea în pragul disperării.

— Cum îţi petreci timpul între două misiuni? l-am întrebat pe Youri.

— Dezlegând integrame. Tu?

— Ascultând Radiohead.

— Foarte bine. Radiohead.

Le fredonă hiturile din anii ’80.

— Nu, i-am tăiat-o. Ultimele trei albume sunt drogul meu.

— Asta e muzică experimentală, spuse, strâmbându-se.

— Exact. Sunt un ucigaş experimental.

8 Melodie de pe albumul Hail to The Thief (2003) al formaţiei Radiohead.

— Până unde vei merge cu snobismul?

Am avut sentimentul încântător al superiorităţii mele: Youri aparţinea ariergărzii. Eu eram asasinul celui de-al treilea mileniu.

Într-o noapte am avut drept client un şef de unitate industrială care, iarnă fiind, purta pălărie. Ideea asta m-a neliniştit. Dacă pălăria camufla explozia craniului, cum să mă asigur de succesul misiunii?

Trebuia să-l fac să şi-o dea jos. Domnul nu mai era la prima tinereţe, trebuia să aibă maniere. Am hotărât să mă deghizez în femeie din înalta societate. Având în vedere înfăţişarea mea de docher, te-ai fi prăpădit de râs. Din fericire, de data asta aveam câteva zile la dispoziţie.

Cel mai greu a fost să găsesc pantofi cu toc pe măsura mea, să învăţ apoi să merg pe ei. Trebuia să am aerul genului de femeie care stârneşte admiraţia: sigur o stârneşti dacă mergi pe asemenea catalige. Un taior cu corset a reuşit să-mi contureze o talie. O perucă şi întunericul s-ar fi ocupat de restul.

Clientul meu şi-a scos pălăria preţ de un sfert de secundă, însă abia dacă a apucat să o ridice. Gestul meu a fost de o rapiditate uimitoare.

Ultimele lui cuvinte au fost: „Bună seara, doamnă”.

Există melodii care te obsedează în asemenea măsură, încât te împiedică să adormi şi chiar să trăieşti. Creierul le reprogramează la nesfârşit, neţinând cont de altă formă de gândire. La început, această renunţare de sine în favoarea unei melodii este o plăcere intensă. Te simţi entuziasmat că nu eşti decât o partitură şi că ai scăpat astfel de gândurile apăsătoare. Cresc forţa fizică şi cheful de muncă.

Puţin câte puţin, creierul începe totuşi să sufere. Fiecare notă a gamei îşi are corespondentul în materia

cenuşie şi, pentru că sunt solicitate întotdeauna aceleaşi note, în capul tău se prefigurează o mişcare spasmodică. Cursul muzicii devine drumul patimilor fluxului mental. E cu atât mai ciudat cu cât aceasta nu produce niciun decibel: e vorba doar de ideea de sunet. E de-ajuns ca să te asurzească şi să te crispeze până la nebunie.

E greu să scapi din ceea ce ai crezut că o să te elibereze. Tactica de tip „cui pe cui se scoate” se dovedeşte a fi ineficientă: îţi e cu neputinţă să înlocuieşti refrenul toxic care sfârşeşte întotdeauna prin a ieşi la suprafaţă de sub straturile sonore cu care l-ai acoperit.

Asta aminteşte de delirul amoros.

În trecut, când voiam să mă descotorosesc de o fată care mă sufoca, găsisem o soluţie imbatabilă: o învăţam pe dinafară. Aşa ceva presupunea o supraveghere clipă de clipă, care putea accelera periculos procesul, căci îţi permitea să-ţi dai seama că, în 90% din timp, aceste domnişoare îşi creaseră un personaj şi jucau un rol. O asemenea constatare simplifică într-atât subiectul studiului, încât ajungi imediat să te vindeci. Singurele fete care insuflă o dragoste incurabilă sunt cele care au păstrat incredibila complexitate a realului. Acestea există în proporţie de una la un milion.

Să scapi de o melodie e şi mai dificil. Salvarea vine, la fel, prin mnemotehnică. Dar încercaţi să memoraţi numai solourile de bas de la Radiohead care sunt cel puţin un orizont de mister! Cu căştile pe urechi, mă izolam într-un soi de cutie senzorială în care ascultam în neştire albumele *Amnesiac*, *Kid* şi *Hail to The Thief*. Asta acţiona asupra mea ca o seringă ce îmi inocula încontinuu drogul cel mai plăcut. Când îmi scoteam căştile ca să merg să ucid, tonomatul meu cerebral nu schimba discul.

Nu era un fond sonor, ci însăşi acţiunea. Ucideam în

deplin acord cu ea.

— Cu ce te-a ajutat că te-ai îmbrăcat în femeie? mă întrebă Youri.

— Cu nimic, nu am înclinaţii de travestit. În echipa noastră sunt ucigaşe?

— Nu îmi este permis să-ţi vorbesc despre alţii.

— Spune-mi numai dacă sunt femei.

— Frumoasă vreme, însă e soare cu dinţi.

— De acord. După părerea ta, o femeie e în stare să ucidă?

— Normal. De unde ai picat?

— Vreau să zic: poate să ucidă ca noi?

— De ce nu?

Am început să înşir genul de locuri comune care conduc în mod inevitabil conversaţia spre diferenţele dintre sexe. „Bărbaţii şi femeile nu sunt la fel, se completează şi o să vă spun de ce”. E şocant când vezi câţi oameni sunt fermecaţi în momentul în care le torni asemenea fraze răsuflate. Nimic nu stârneşte mai mult adeziunea ca limba de lemn. Eu, unul, voiam numai să-l trag de limbă pe rus. Din păcate, trebuie să fi fost versat; nu am scos de la el decât:

— Dacă o iei aşa…

Unii sunt destul de ghinionişti ca să-şi găsească iubirea vieţii lor, filosoful, scriitorul preferat din toate timpurile etc. Şi se ştie deja în ce hal se ramolesc.

Mi se întâmplase ce era mai rău: descoperisem muzica vieţii mele. Oricât de sofisticate le-ar fi fost albumele, Radiohead mă abrutiza mai tare ca stările patologice sus-menţionate. Am oroare de muzica de fond, în primul rând pentru că nu-i nimic mai vulgar, apoi pentru că cele mai frumoase melodii pot să-ţi paraziteze creierul până ajung să te exaspereze. Nu există iubire de fond,

literatură de fond, gândire de fond: există numai fondul sonor, această hrană, această otravă. Numai zgomotul împuşcăturilor mă scotea din închisoarea mea acustică.

Mi-ar fi plăcut să existe ucigaşe ca noi. În fanteziile mele *post homicidem*, mă săturasem ca rolul executantului să nu fie niciodată jucat de o femeie. Nimic nu mă împiedica să nu visez la asta, dar îmi lipseau referinţele ca să-mi fac o idee. Nu preferam nici bărbaţii, nici femeile, aveam nevoie de varietate, chiar şi în capul meu.

Din acel moment, când întâlneam fete atrăgătoare pe stradă, singura întrebare pe care mi-o puneam privindu-le era: „Ar putea să mă ucidă aşa cum o fac eu?”. Pesemne că asta îmi dădea un aer straniu: păreau stânjenite.

Zilele ploioase, mirosul aerului îmi provocau accese de romantism: vedeam ucigaşe frumoase în impermeabile, cu gulerul ridicat, dispărând în fugă, cu pistolul încă fumegând (ceea ce nu se întâmplă niciodată, din păcate), încălecând pe motocicleta mea şi spunându-mi cu ochi rugători: „Du-mă departe de aici” – şi cuprinzându-şi salvatorul cu braţele. Da, fiindcă, între timp, ele deveniseră o ea, aşa se întâmplă întotdeauna când îţi spui o poveste pentru plăcerea proprie, la început e o creatură numeroasă, cu chip multiplu, vag, ascuns, ajungi să vezi fetele şi, pe măsură ce lărgeşti cadrul, generalul se preschimbă în particular, distingi ochii, curbele precise, o expresie, uneori timbrul unei voci. Eva s-a născut din coasta lui Adam, băieţii din fanteziile mele aveau chipuri pe care le mai întâlnisem, am de-a face cu mulţi bărbaţi în meseria mea, aproape niciodată cu femei, probabil de asta o fată se naşte neapărat din mine, pe băieţi îi cunosc, pe fete le inventez şi, la sfârşitul fanteziei mele, după ce m-am desfătat cu ea, ea e singura, unica, şi nimeni în lume nu e mai real decât ea.

De cele mai multe ori nu mă murdăresc: sângele şi creierul pornesc în direcţia glonţului, aşadar cea opusă ţie. Dar se poate întâmpla să ricoşeze sau să explodeze ciudat craniul, şi atunci te-ai umplut de un amestec destul de dezgustător. Te întorci cu motocicleta în viteza a patra, observând pe mânecă o urmă de ţeastă cu sânge şi e greu de crezut că muzica lui Mozart a ieşit dintr-o asemenea grozăvie.

Primele dăţi, începeam prin a-mi face duş. Greşeam: trebuie mai întâi să-ţi speli hainele. Chiar dacă n-ar fi fost decât sânge, era deja greu să îl faci să dispară: am învăţat pe pielea mea că apa caldă opărea petele şi le făcea de neşters. De reţinut. Crima cu sânge rece e metoda mea mnemotehnică. Sângele se curăţă cu apă rece.

Îmi amintesc că la începutul lui martie iarna s-a înteţit. Oamenii care aşteptau primăvara au avut parte de furtuni de zăpadă. Fusesem trimis să lichidez un notar din Vincennes a cărui ţeastă a inundat vestibulul: rănile la tâmplă sângerează întotdeauna mai mult decât te-aştepţi. Aveam ordin să curăţ intrarea după ce scăpăm de cadavru. Vremea mi-a venit în ajutor: m-am dus în grădină să aduc grămezi de zăpadă şi le-am aruncat pe dalele cele mai murdare. A fost mai eficient şi mai poetic decât dacă dădeam cu mopul. Din păcate, nu ai tot timpul zăpadă la îndemână.

Cu creierul e cel mai rău. Petele de grăsime, nici nu se poate spune cât murdăresc. Creierul e grăsime pură şi grăsimea nu e niciodată curată. În plus, dacă nu scoţi pata din prima, poţi să fii sigur că n-o s-o mai scoţi niciodată.

Toate astea îmi confirmau teoria: nu trupul este cel rău, ci sufletul. Trupul e sânge: e pur. Sufletul e creier: adică grăsime. Grăsimea creierului este cea care a creat răul.

Meseria mea consta în a face rău. Dacă o scoteam la cap cu atâta dezinvoltură, era pentru că nu mai aveam un trup care să-mi stânjenească sufletul.

Din trup nu mai aveam decât minuscula proteză de noi percepţii descoperite graţie crimelor. Suferinţa nu apăruse încă acolo: senzaţiile mele nu cunoşteau noţiunea de morală.

Un criminal este un individ care investeşte mai mult în întâlnirile sale decât majoritatea muritorilor.

Ce înseamnă azi o relaţie umană? Te dezolează prin sărăcia ei. Când vezi ce se înţelege în prezent prin frumosul cuvânt „întâlnire”, te deprimi. Să te întâlneşti cu cineva ar trebui să fie un eveniment. Ar trebui să te bulverseze la fel ca pe un sihastru care zăreşte un anahoret la orizontul pustietăţii sale după 40 de zile de singurătate.

Vulgaritatea numerosului şi-a încheiat sarcina: o întâlnire nu înseamnă mai nimic. Avem exemple extreme: Proust întâlnindu-l pe Joyce într-un taxi şi, pe parcursul acestei unice întâlniri, nevorbind decât de preţul cursei; totul se petrece de parcă nimeni nu mai crede în întâlniri, în această sublimă posibilitate de a-l cunoaşte pe celălalt.

Ucigaşul merge mai departe decât alţii: îşi asumă riscul de a-l omorî pe cel pe care îl întâlneşte. Asta creează o legătură. Dacă Proust l-ar fi omorât pe Joyce în acel taxi, am fi fost mai puţin dezamăgiţi, ne-am fi zis că ăştia doi s-au găsit.

Sigur că asta nu e de ajuns, mai ales în cazul ucigaşului plătit care nu are dreptul să ştie pe cine omoară. Dar asta e deja altceva. De altfel, interdicţia menţionată mai înainte e o contradicţie în termeni: când ucizi pe cineva, îl cunoşti.

E o formă de cunoaştere biblică: cel care e ucis se

dăruieşte. Descoperi intimitatea absolută a cuiva: moartea sa.

— Tu înţeleg de ce eziţi, i-am spus lui Youri. Bineînţeles că sunt gata să-l pun la pământ pe ministrul ăsta. Nu va fi primul. Şi apoi, ce-mi pasă mie de profesia clienţilor? De când mă intimidează pe mine un ministru? Pe tine te intimidează?

— Nu, dar trebuie să-i lichidezi şi familia.

— Cu atât mai bine. Mi-e scârbă de familii. Când aud cuvântul „familie”, mă gândesc la acele prânzuri de duminică, mătuşa îţi filmează cei treisprezece ani ai tăi cu camescopul[9] ei şi îţi vine să intri în pământ. Dacă mi s-ar fi dat un pistol la vremea respectivă, nu aş fi tras în ciori.

— Cine spune familie, spune copii.

— Pfuai, copii. Urăsc copiii. Sunt răi, stupizi, egoişti şi gălăgioşi. Copiii ministrului, cu atât mai mult. Trebuie să fie unii dintre cei mai răi. Mă bucur că scap planeta de specia asta.

— Soţia ministrului e destul de drăguţă, spuse, întinzându-mi o fotografie.

— Mda. Nu e genul meu. Şi apoi, să ucid o femeie slabă ar fi o schimbare.

— Urbain, tu eşti cel mai rău dintre noi toţi, spuse Youri cu o undă de admiraţie.

— Când ai cinci capete de împuşcat, primeşti cinci gloanţe?

— Da. Dar îţi reamintesc că de data asta există o nuanţă: nu câştigi nimic dacă nu aduci servieta ministrului. Este adevăratul scop al operaţiunii. Ţine, aici sunt fotografiile tipului şi ale celor trei puşti.

— Ce treabă am eu cu fotografiile plozilor?

---

9 Cameră video de mici dimensiuni.

— Ca să fii sigur că nu te înşeli în ce-i priveşte. Imaginează-ţi că unul dintre copii a invitat un prieten în timpul weekendului.

— Dacă e cazul, îl cruţ pe prieten?

— Normal că nu.

— Atunci de ce am nevoie de fotografii?

— Ca să ştii dacă lipseşte vreunul. Faptul că iese numărătoarea nu e o certitudine suficientă.

— Am tot interesul să îi recunosc rapid. Greu distingi o faţă de alta când le zbori creierii.

— Dacă tragi într-o tâmplă, apoi, în cealaltă, puţin în sus, îţi omori sigur omul fără să-l desfigurezi.

— Gestul nu e rapid. Trebuie să te învârti în jurul clientului.

— Nu neapărat. Trebuie să fii ambidextru.

— Şi dacă nu sunt?

— Devino. Exersează. Există metode.

— Atâta efort numai pentru a nu-ţi desfigura un client?

— Unii dintre cei care comandă crima au preferinţe. Acum, nimic de genul ăsta.

— La dracu', e la ţară!

— Da. La Paris ar fi trebuit să-i omori şi pe servitori. În reşedinţa lor secundară, oamenii ăştia îşi fac singuri mâncarea.

— Nu m-ar fi deranjat să le omor şi pe slugi. Decât să mă chinui la ţară!

— Haide, în mai e frumos. Şi nu au vecini acolo. Vezi avantajele.

Am studiat planul. Cu motocicleta, pe puţin două ore la viteză maximă.

M-am uitat la fotografii. Ministrul avea una dintre acele atitudini fals binevoitoare pe care nu le suportam.

Puştii: o fată în jur de şaisprezece ani, doi băieţi, la prima vedere de zece şi cinci ani. Făcuseră ceva pauze între partide. Mirosea a planificare familială. Le permitea să nu-i căsătorească pe toţi în acelaşi timp.

De obicei, mă ocupam noaptea de clienţi. În cazul acela, mi se păru mai crud să aleg dimineaţa. Am plecat din Paris dis-de-dimineaţă, la ora şase, soarele se ridica. Am ajuns la casa lor de la ţară pe la opt sau nouă, în timpul somnului dulce de duminică. Eu aveam să le aduc cornuleţele calde.

Mi-am potrivit ceasul deşteptător şi am adormit imediat, ca un bun muncitor.

Pe la patru, n-a mai fost chip să dorm. Fără îndoială, mă culcasem prea devreme cu o seară înainte, după o masă prea copioasă. Eram într-o formă trăsnet şi simţeam pe piele chemarea întregului spaţiu.

Aveam drumul numai pentru mine. E frumos la tară, la răsăritul soarelui. Nu mai văzusem niciodată asemenea brumă. Tonomatul meu interior programa la nesfârşit *Everything în Its Right Place* de Radiohead.

Nu simţeam niciun fel de emoţie, doar o exaltare extraordinară. Dimineaţa lua şi ea parte la asta. În aer era ceva pur ce anunţa pericole infinite.

Când am ajuns la casa lor, am avut pentru prima dată în viaţă impresia confortului domestic. M-am simţit imediat ca la mine acasă. Să fi fost acea pace? Acei pereţi fără pretenţii? Acea grădină de sat? M-aş fi stabilit acolo pentru totdeauna, dacă nu aş fi avut treabă.

Uşa bucătăriei era deschisă. La ţară, nu eşti prudent. Nu am rezistat tentaţiei de a deschide frigiderul. Din nefericire, nu am găsit înăuntru laptele de fermă de care îmi făcuseră poftă peisajele campestre. Majoritatea alimentelor aveau 0% grăsime. Dezgustat, m-am consolat

cu o gură de vin roşu, băut direct din sticlă.

În vârful picioarelor, am urcat scările de lemn ale locuinţei. Încă bucuros că le examinasem proviziile detestabile, fără de care frumuseţea locurilor mi i-ar fi făcut pe oamenii ăia simpatici. Am intrat într-o cameră la întâmplare. Cei doi puşti dormeau adânc. Sarcina mea a fost uşoară.

Camera următoare m-a surprins mai mult. Soţia dormea singură într-un pat dublu. Am omorât-o, întrebându-mă unde era soţul. Locul său în aşternut fusese ocupat, dar se trezise deja. În compensaţie, am zărit servieta, fără să fi fost nevoie să o caut.

„Trebuie să fi plecat să-şi facă alergarea matinală, mi-am zis. O să-l înhaţ la întoarcere". Până atunci, nu-mi rămânea decât puştoaica. Ultima cameră nu putea fi decât a ei. La fel, acolo, patul răvăşit era gol.

„Jogging cu tatăl ei?" m-am întrebat. Asta trebuia să fie. Se lega de acel 0% grăsime din frigider. Adolescentele de azi, numai anorexie şi anturaj.

Am privit în jur. Chiar dacă eşti ucigaş plătit, camera unei tinere fete inspiră un gen de curiozitate religioasă. Ce puteam să cunosc din ea prin intermediul a ceea ce vedeam? Nici fotografii, nici postere pe pereţi. Am încercat să-i reconstitui chipul de pe negativul misiunii. Nu mă impresionase. O brunetă delicată, cu un aer cuminte, aşa mi se părea.

De data asta, am fost fericit că eram insensibil. Altcineva ar fi putut fi răvăşit de această tinereţe care nu avusese timp să-şi clădească o identitate.

Mi s-a părut că aud un zgomot deasupra capului meu. Nişte scări duceau către o uşă întredeschisă. Prin deschizătură, ochiul meu invizibil asistă la ceva incredibil.

Era o baie. În cada plină cu apă şi spumă, ministrul

stătea gol, cu mâinile ridicate, privind-o îngrozit pe tânăra care îl amenința cu un pistol.

— Unde l-ai ascuns? întreba puștoaica pe un ton amenințător.

Haide, draga mea, încetează cu gluma asta. O să ți-l înapoiez, bineînțeles.

Trebuie să fi avut aceeași voce când participa la dezbaterile televizate.

— Nu-ți cer să mi-l dai înapoi, îți cer să-mi spui unde l-ai pus. O să-l caut singură.

— În camera mea, unde mama ta încă doarme. Nu te duce acolo, o s-o trezești.

— Unde în camera ta?

— Ascultă, nu mai știu.

— Dacă memoria ta nu funcționează îndeajuns de repede, îți jur că trag.

— E o nebunie. Cum ai făcut rost de arma asta?

— Am luat-o alaltăieri de la un gardian de noapte de la Senat.

— E o infracțiune gravă. Tocmai ai împlinit optsprezece ani, nu mai ești protejată la vârsta asta.

— Tu ești cel care a comis o crimă.

— Hai, nicio lege din lumea asta nu…

— E josnic să furi cuiva jurnalul intim.

— Îmi pare sincer rău. Ești așa de misterioasă, nu mai suportam să nu știu nimic despre tine. Acum o să fie altfel. Pe viitor, tu și cu mine vom discuta.

— Asta va fi prima și ultima noastră conversație dacă nu îmi spui unde ai ascuns caietul.

Mulțumită micuței, urma, poate, să îndeplinesc misiunea perfectă: pistolul ei era la fel ca al meu. Ar fi pus pe seama ei formidabilul măcel. Nu era nevoie decât să-și omoare tatăl. Am făcut pariurile, cu respirația tăiată. Va

ucide sau nu? Eu, care visam la o ucigaşă, eram uluit. Era din pricina armei sale? Mi se păru mai frumoasă decât în poză.

— Draga mea, lasă-mă să-l caut. Ţi-am zis că nu mai ştiu unde…

— Înseamnă că l-ai lăsat să se rătăcească. E cu atât mai grav.

— Sunt tatăl tău. Nu o să-ţi ucizi tatăl.

— Se numeşte paricid. Dacă are un nume, înseamnă că există.

— Să-ţi omori tatăl pentru un jurnal intim!

— Nu există nume pentru violarea unui jurnal. Asta dovedeşte că e mai grav. Este de neconceput.

— În plus, ceea ce ai scris nu are nimic compromiţător.

— Cum? L-ai citit?

— Sigur. Altfel, de ce l-aş fi luat? A fost prea mult pentru ea. Apăsă pe trăgaci. Ministrul, şocat, alunecă în apă, mort.

Nemişcată, tânăra contemplă cadavrul tatălui său cu concentrarea artistului care tocmai îşi încheie prima lucrare. Sângele se amesteca încet cu spuma din baie.

Aş fi putut să o omor fără să-şi dea seama, dar simţeam nevoia să mă vadă făcând-o. Când ochii ei mari mă descoperiră, am încercat metoda de care îmi vorbise Youri: o tâmplă, apoi cealaltă, uşor în sus.

Nici nu clipi.

M-am întors în camera soţiei, am luat servieta şi am plecat.

Pe drum, a trebuit să mă opresc. Nu puteam să aştept până la Paris. Am făcut-o ascuns în spatele tufişurilor. În mod curios, nu am simţit atâta plăcere pe cât mă aşteptam.

În timp ce motocicleta gonea pe şosea, reflectam la dezamăgirea mea: de ce această plăcere slabă? Până în prezent, la fiecare misiune când omoram urâţi, aveam, în acea privinţă, un succes fără tăgadă. Singura dată când omoram o drăguţă, obţineam un rezultat mediocru. Era cu atât mai ciudat, cu cât excitaţia mea fusese de nestăpânit.

Masturbarea nu era, în mod clar, o ştiinţă exactă.

În apartament, în patul meu, am ajuns la această concluzie: poate aveam nevoie de camera mea ca să ajung în al nouălea cer. Mi-am reconstituit filmul în cap: copiii, femeia, baia, tatăl, micuţa. Nu era prima dată, dar ar fi trebuit să meargă. Totuşi, rezultatul se dovedi din nou derizoriu.

Scârbit, m-am întrebat dacă nu eram cumva un pervers, de genul celor care nu ajung să se satisfacă decât cu bătrâne împopoţonate sau cu costume din trei piese.

De necaz, am deschis servieta: ce putea să conţină aşa de important? Prin adunătura de dosare plictisitoare, am găsit caietul tinerei fete. Acolo îl ascunsese, ticălosul.

Deschizându-l, văzui un scris fin, copilăros, care albăstrea paginile. L-am închis imediat, ruşinat. Pentru prima dată, aveam senzaţia fizică a binelui şi a răului.

Nu mă gândisem nicio clipă să n-o ucid pe puştoaică. Un contract e un contract, ucigaşul plătit o ştie mai bine ca oricine. Dar să-i citesc jurnalul mi se păru deodată o crimă de neiertat.

Ca dovadă că această novice nu ezitase să-şi omoare tatăl pentru această singură vină. Aş fi făcut la fel în locul ei, mai puţin pentru lectura interzisă, cât pentru comportamentul său: acest mod de a vorbi mă irita. Ai fi zis că se adresa electoratului său. Apoi, de ce nu i-ar fi mărturisit din capul locului unde ascundea comoara? Ai fi crezut că încerca să o enerveze.

Sunt sigur mie-n sută că îşi amintea locul în care strecurase jurnalul. Dacă nega, era pentru că documentele din servietă nu puteau fi arătate nici măcar fetei lui.

Erau, probabil, secrete. Totuşi, mi se păreau de o plictiseală incredibilă. Una dintre temerile oamenilor politici constă în a-şi imagina că neînsemnatele lor treburi personale trezesc interesul mulţimii.

Unicul lucru fascinant din interiorul servietei era caietul. Ai fi spus că îl condamnam pe acest tată, când ardeam de dorinţa de a-l imita! Chiar dacă îmi ziceam că intimitatea acestei tinere trebuia să fie profund neinteresantă, că simplul fapt de a ţine un jurnal îi dovedea nerozia, tot muream de poftă să-l citesc.

Am decis să rezist. Această hotărâre fu încurajată de foame: ucisul îţi deschide apetitul, asta am observat-o întotdeauna. Pofta de mâncare era stârnită de delirurile sexuale pe care mi le ofeream apoi. Prevăzându-mi foamea nepotolită, îmi umpleam frigiderul înaintea fiecărei misiuni.

De data asta, ucisesem cinci persoane. Ba nu, patru. Aveam deci toate motivele să mănânc şi lemne. Să mănânci după lucru: fericire. Eşti muncitorul în condiţii dure care îşi merită gustarea. Devorezi cu conştiinţa împlinită, ţi-ai câştigat pâinea prin truda pistolului tău.

Ucisul nu-ţi deschide apetitul pentru orice. Când eram mic, mă uitam la televizor la filme poliţiste. Când bărbaţii începeau să tragă, unchiul meu spunea: „O să fie rost de carne rece”. Să fie oare din pricina vorbelor unchiului meu? Am observat întotdeauna că ucisul îţi face poftă de carne rece.

Nu are legătură cu mezelurile sau cu biftecul tartar: e vorba de carnea friptă şi apoi răcită. Poţi s-o prepari singur. În ceea ce mă priveşte, prefer să nu mă încurc cu

aşa ceva. Cumpăr friptură rece de vită sau de pui. Dacă o gătesc eu, îmi place mai puţin, nu ştiu de ce.

Îmi amintesc că, după primul ziarist, am avut proasta idee să încălzesc friptura de vită, să testez: nu îmi mai spunea nimic. Când e caldă, carnea are gust de mâncare. Când e rece, are exact gustul corpului.

Am zis bine: corpul, nu carnea. La carne, totul mă dezgustă: cuvântul şi lucrul. Carnea înseamnă paté, ruladă grasă de came, înseamnă bărbat matur şi femeie trecută. Îmi place corpul, cuvânt puternic şi pur, realitate de neclintit şi viguroasă.

În frigider am zărit puiul fript pe care îl cumpărasem dinainte. Era o pasăre cu membre subţiri, un cadavru tânăr aşezat pe spate, cu aripile şi picioarele strânse. Excelentă alegere.

Ceea ce îmi place la pui e carcasa. Aşa că am devorat totul de la un capăt la altul, până la os. Mi-am înfipt dinţii: plăcerea de a trosni în măsele oasele sărate şi aromate. Nicio articulaţie nu îmi rezistă. Pusesem stăpânire pe zgârciurile încăpăţânate, pe sternul care încerca să mi se strecoare printre degete, pe coastele atât de subţiri că nu le-ar fi băgat nimeni în seamă, în afară de mine, datorită preţioasei mele metode: violenţa.

Când am terminat fericit de sfărâmat, am băut pe nerăsuflate câteva înghiţituri de vin roşu. Came şi sânge: masa ideală. M-am trântit în pat, moleşit de mâncare.

Nu ar trebui să mănânci prea mult când suferi. Asta dă naştere ameţelilor romantice, elanurilor macabre, disperărilor lirice. Cel care simte că e pe punctul de a pica în butoiul cu melancolie ar trebui să postească pentru a-şi păstra spiritul nepăsător şi auster.

Înainte de a scrie *Suferinţele tânărului Werther*, câte

platouri de *choucroute*[10] o fi înfulecat Goethe?

Filosofii presocratici care se hrăneau cu două smochine şi trei măsline au dat naştere unei gândiri simple şi frumoase, lipsite de sentimentalism. Rousseau, cel care a scris curgătoarea *Nouă Eloiză*, pretindea că mănâncă „foarte uşor: lactate excelente, produse nemţeşti de patiserie”. Toată reaua-credinţă a lui Jean-Jacques se dezvăluie în această mărturisire lămuritoare.

Eu, care tocmai mă îmbuibasem, am început să meditez la partida mea de la ţară. Din familia pe care mă dusesem să o văd nu mai rămăsese decât ce lăsasem din pui: nimic.

Sigur, în cazul misiunii mele matinale, rămâneau cadavrele. Pentru prima dată, m-am întrebat când le vor fi descoperite trupurile şi de către cine. În mod normal, acest gen de detalii mă lăsa rece.

La acea oră, micuţa nu ar fi trebuit să arate încă niciun semn al morţii, în afară de o oarecare rigiditate şi de câte o gaură roşie în fiecare tâmplă. Căzuse pe spate, cu picioarele strânse. Nicio pată de sânge pe pijamaua ei.

De ce mă gândeam la ea? De obicei, odată consumate crima şi episodul masturbării, nu-mi mai băteam capul cu victimele mele. Şi chiar în timpul crimei şi al episodului masturbării, nu ele mă interesau cel mai mult, ci perfecţiunea actului, a gesturilor şi procedeelor mele. Clienţii nu aveau altă raţiune de a fi decât de a servi drept combustibil acţiunilor mele. De ce să mă mai intereseze? Singura imagine pe care o păstram despre ei era expresia din clipa morţii.

Era poate tocmai motivul pentru care fata ieşea în evidentă. Ea nu avusese, ca alţii, acea mină de spaimă

10 Mâncare cu specific alsacian, puternic condimentată, conţinând varză tăiată foarte fin şi diverse soiuri de came.

incredulă: păruse să dovedească o curiozitate reală pentru cursul evenimentelor cărora le descoperise dintr-odată inevitabilul. Nicio urmă de teamă în ochi, nimic altceva în afara unei extreme vivacităţi.

E adevărat că tocmai ucisese şi ştiu cât de viu te simţi în acel moment. Şi mai ştiu că nu mi-am ucis tatăl, avionul în care călătorea explodase când aveam doisprezece ani.

Trântit în continuare pe pat, am luat caietul în mână. Datoria mea era să-l ard, ca nimeni, niciodată, să nu-l poată citi. Fără îndoială că asta ar fi fost dorinţa puştoaicei. Mi se părea jenant că ministrul îşi permisese această indiscreţie fată de fata lui: nu voiam nicicum să-l imit.

O voce răutăcioasă îmi şopti că nu eram tatăl ei şi că, în cazul meu, ar fi fost mai puţin grav. Scrâşnind din dinţi, adăugă că puştoaica nu o să ştie nimic: nu aveam deci dreptate să mă jenez. Conştiinţa mea protestă: sigur, micuţa nu mai era acolo să se apere, prin urmare, trebuia să o respect cu atât mai mult.

O altă voce sări de la una la alta: „De ce crezi că simţi mai puţină plăcere când te atingi? Pentru că eşti prizonierul acestei fete. Eliberează-te de ea, jefuind-o o dată pentru totdeauna: citeşte-i jurnalul şi vei şti despre ea ce e de ştiut. Dacă nu, va deveni pentru tine o eroină mitică şi ăsta e buclucul”.

Acest ultim argument fu convingător. În culmea dorinţei, m-am repezit la caiet.

L-am citit dintr-o suflare. Când am terminat, se înnoptase. Nu ştiam ce să simt. Unicul lucru de care eram sigur era că făcusem o greşeală: nu eram eliberat. Departe de a-mi satisface curiozitatea, această lectură o dublase şi o adâncise. Sperasem, fără doar şi poate, să dau peste

confesiuni, mărturisiri, prostioare şi să mă conving astfel că ucisesem o tânără obişnuită.

Nimic de genul ăsta. Trăsătura cea mai puternică a acelui jurnal era caracterul său lacunar. Prenumele defunctei nu apărea acolo. Nicio menţiune a vreunei iubiri, a vreunei prietenii sau certe. Acest pasaj datat din februarie al acelui an era poate cel mai intim:

„Aceste vechi locuinţe mari sunt prost încălzite. Am făcut o baie fierbinte, mi-am luat mai multe rânduri de haine şi m-am ghemuit în pat. Totuşi, mi-e frig de mor. Să scot mâna asta din aşternuturi ca să scriu e o adevărată încercare. Nu mă simt vie. Starea asta durează de săptămâni întregi”.

Mie, care mă chinuisem atât să simt şi cele mai obişnuite emoţii, ideea acelui frig îmi atinse trupul. Mi se strânse inima. Această tânără bogată de care ţi-ar fi fost aşa de uşor să îţi baţi joc descria o trăsătură a mizeriei: senzaţia de cumplită sărăcie a unui organism incapabil să se încălzească.

Puţinul pe care îl puteai spune e că era pudică. Am rămas perplex: îi fusese frică să nu fie spionată? Ar fi avut dreptate, având în vedere cursul acestei poveşti, dar să scrii un jurnal când îţi este teamă să nu fie găsit? Poate asta era teama care îi inspirase această reţinere absolută. Altfel, care e miza de a te confesa unui jurnal dacă nu pentru a dăinui?

Nu am înţeles nimic, fără îndoială pentru că nu eram o tânără fată. Am întotdeauna senzaţia că pot înţelege femeile prin intermediul dispreţului pe care mi-l inspiră. Cu tinerele e altceva. Gâsculiţele care formează majoritatea virginelor sunt la fel de lipsite de mister ca şi predecesoarele lor. Însă există acele cazuri de domnişoare tăcute care sunt cele mai stranii fiinţe pe care le-a produs

natura umană. Victima mea era una dintre ele.

Telefonul sună. Era Youri.

— De ce nu ai sunat?

— Am uitat.

— Cum s-a încheiat misiunea?

— Cinci din cinci. E cazul să specific.

— Şi documentele?

— Lângă mine.

— Nu pricep de ce nu ai sunat, reluă, pe un ton rece.

— Eram obosit. Am adormit.

— Să nu mai faci aşa ceva. Noi avem nevoie să ne încredem în tine.

Acest „noi” spunea multe despre gravitatea avertismentului.

— Bine. Adu documentele.

— La ora asta, duminică?

— Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile, Urbain. Te crezi sindicalist?

— Vin.

Avea dreptate. Începi aşa şi apoi pretinzi concediu plătit.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să pun înapoi jurnalul intim în servietă. Până la urmă, acolo îl găsisem. Nu m-am putut hotărî. Acel caiet era deja comoara mea. Şi oricum, ce l-ar fi putut interesa pe şef la scrierile unei fete pe care nu o cunoscuse şi pe care o omorâsem?

Am străbătut Parisul. Motocicleta pufnea. O înţelegeam. Youri mă privi cu un aer ciudat, luându-mi documentele. Am vrut să plec imediat, mă prinse.

— Ai luat-o razna?

— Ce mai e?

— Plata ta!

Îmi întinse plicul.

— Numără.

Am avut un somn agitat. Dimineaţă, m-a trezit un zgomot ciudat. O rândunică, intrată prin fereastra întredeschisă, se învârtea prin cameră. Se lovea de pereţi şi era din ce în ce mai înnebunită.

Am sărit în picioare pentru a deschide larg fereastra. Rândunica era atât de tânără, încât nu înţelese sensul gestului meu. Înspăimântată, căută un loc în care să se adăpostească şi alunecă în spaţiul strâmt care separă televizorul de perete. Încetă să se mişte şi nu am mai auzit decât o linişte mormântală.

A trebuit să-mi lipesc ochiul de perete ca să o văd pe micuţă. Era atât de subţire şi fragilă, încât cu greu părea făcută din cinci pene lungi. Mi-am strecurat mâna spre ea: degetele mele mari de ucigaş nu reuşiră să o atingă. Nu puteam să mişc televizorul total neinteresant pe care îl instalasem pe patru cărămizi care stăteau să se prăbuşească.

În bucătărie, am luat un băţ de frigăruie şi l-am trecut prin spatele televizorului.

Rândunica se băgă într-un loc în care tija mea nu putea s-o ajungă. De ce îmi bătea inima aşa de tare? Mă durea pieptul.

Perplex, m-am trântit în fotoliu. De ce se ascunsese pasărea asta în spatele acestui aparat pe care nu-l aprindeam niciodată? De ce nu voia să plece? Şi, mai presus de orice, de ce mă simţeam cuprins de o asemenea spaimă? Era de neînţeles.

Epuizat de încercări, am sfârşit prin a apăsa pe butonul prăfuit. Pe ecranul cenuşiu am zărit nişte imagini murdare. Nişte voci, nişte melodii ridicole.

Apoi se difuză ştirea principală: ministrul şi familia sa fuseseră asasinaţi în casa lor de la ţară. Se vorbea de

mine, dar nimeni nu ştia cine sunt. Speram că vor rosti prenumele victimelor. Nu, din păcate. Deja nu mai aveau identitate.

Avusesem prezenţa de spirit să iau pistolul tinerei fete. Jurnaliştii nu pomeneau decât de un asasin misterios. Nu bănuiau nimic. Am râs dispreţuitor.

Prezentatoarea vorbi apoi despre şomaj. Am închis.

În spatele televizorului, rândunica era moartă. Corpul ei zăcea pe podea.

Am luat-o în mâini. Din nou, inima îmi bătea atât de puternic încât mai să-mi străpungă pieptul. Îmi făcea rău, dar nu-mi venea să las pasărea.

I-am privit capul. Avea ochii mari deschişi, exact ca tânăra aceea în momentul morţii sale. Oare de ce aveam impresia că pasărea era cea care îmi ceruse să aprind televizorul? Şi de ce aveam convingerea că tocmai imaginile crimei o omorâseră? În reportaj nu se văzuse decât casa. Totuşi simţeam că fusese suficient.

Mi-am apropiat pieptul gol de rândunică, am aşezat-o pe inima mea care zvâcnea, cu absurda dorinţă ca acest exces să-i redea viaţa, ca bătăile inimii mele să se transmită micului trup neînsufleţit şi ca, prin intermediul ei, un alt trup firav să respire, rândunică, nu aveam de unde să ştiu că eşti tu, acum că am înţeles că erai tu, regret, da, aş vrea să te strâng la piept, eu, cel care te-a omorât cu sânge rece, aş vrea să îţi redau căldura, eu, cel care moare de curiozitate să ştie cine erai, cine eşti, te voi numi Rândunica.

E un nume care ţi se potriveşte. Pe nicio fată n-o cheamă Rândunica. E un nume drăguţ pentru o muritoare. Nu-i nimic mai vivace decât rândunica, mereu vigilentă când nu e în perioada de migraţie. Nu trebuie să te confund cu lăstunii lipsiţi de graţie, nici să te asemăn cu

vulgarele fiinţe umane din apropierea ta. Tu erai rândunica, modul tău de-a trăi era cel de a-fi-în-gardă, asta îmi plăcea, mărturisesc că aş fi vrut să nu te linişteşti, îmi plăcea ideea fricii tale, îmi plăcea că erai acea înfiorare, că ochiul tău era temător şi totuşi curajos, te iubeam neliniştită, am mers poate puţin prea departe ca să te păstrez în această spaimă pe care o doream veşnică, Rândunică, nu ai putea să reînvii, tu, cea pe care am omorât-o într-o zi de primăvară, anotimp care, după Aristotel, nu se face doar cu tine[11], poţi să fii cea mai remarcabilă minte grecească şi să te înşeli, tot aşa de bine poţi să fii cel mai smintit dintre ucigaşii plătiţi şi să faci o greşeală, a fost o greşeală să te ucid, iartă-mă, Rândunică, inima e o pompă, pompa mea a accelerat, nu ai putea să-ţi pompezi viaţa în ceea ce bate tare, foarte tare, mi-e rău, nu ai putea să renaşti din durerea mea, nu, o ştiu, nu există o a doua şansă, dacă Orfeu nu a reuşit, n-o să reuşesc tocmai eu, ucigaşul tău, mică Euridice cu pene, singurul mod de a te resuscita e acest nume pe care ţi-l dau şi care ţi se potriveşte de minune, Rândunică, niciodată plecată, întorcându-te să mă bântui cu o bătaie de aripă.

Telefonul îmi întrerupse lirismul.

— Ai o voce ciudată, spuse Youri, care avea la rându-i o voce ciudată.

— O rândunică a intrat în camera mea în dimineaţa asta. A murit în spatele televizorului.

— Probabil că era un lăstun. Nu există ceva mai prost ca lăstunul.

---

11 Aristotel, Etica Nicomahică, „...aşa cum cu o rândunică nu se face primăvară, la fel, o singură zi sau un scurt răstimp nu fac pe nimeni absolut fericit.“, Editura Ştiinţifică şi Pedagogică, 1988, trad. Stella Petecel.

— Era o rândunică, avea coada bifurcată.
— Domnul e cunoscător.
— Ce fac cu cadavrul ei?
— Meseria ne învaţă să le lăsăm acolo, exceptând capriciul celui care comandă.
— E în mâna mea.
— Nu ştiu. În tigaie, cu ceapă. Ia zi, sunt nişte documente care lipsesc. Ai deschis servieta?
— Da. Nu aveam dreptul?
— Ba da. Ne-ai înapoiat tot ce avea în interior?
— Da. M-am uitat prin ce cuprindea, dar era plictisitor, aşa că le-am pus la loc.
— Eşti sigur că nu există ceva care ţi-a scăpat?
— Stai, o să mă uit sub pat.
Am mers să mă uit. Nu se desprinsese nicio foaie.
— Nu, nu-i nimic.
— Ciudat.
— E grav?
— Da.
— Despre ce era vorba?
— Nu-i treaba ta. Dacă găseşti ceva, suni.
Închise. Pentru o clipă, m-am gândit la jurnal. Nu, era imposibil să fie asta. Am răsfoit caietul să verific dacă nu alunecase vreo foaie. Nimic. Însă scrisul tinerei mă tulbură ca un chip.

Am pus pasărea pe televizor şi am coborât să cumpăr ziare. Chiar dacă le-am citit de-a fir a păr, nu era nicio menţiune a prenumelui victimelor mele. Trebuia să urmăresc necrologurile din zilele următoare. Aveam timp, pe cei asasinaţi îi îngropau mai târziu.

Am mers cu pasărea în buzunar la cimitirul Père-Lachaise. Lângă mormântul lui Nerval, am săpat în pământ cu mâinile, am îngropat rândunica şi am acoperit-o. Nu era

ea o Himeră, o Fiică a Focului? Nu departe, Balzac şi Nodier îi ţineau companie. Mi-am închipuit că Gérard ar fi numit-o Octavia, Honorée, Serafita, şi că Charles ar fi văzut în ea pe Zâna Firimiturilor. Căci aşa era tânăra pe care le-o încredinţasem.

Am rămas abătut multă vreme pe mormântul lui Nerval, eram întunecatul, Văduvul, Neconsolatul, traversasem Aheronul, de două ori eşuând, în revolverul meu constelat se închina soarele negru al melancoliei[12].

La ora şase seara, paznicul cimitirului a venit să mă gonească. Nici nu simţisem cum trecuse timpul, nici nu auzisem sunând ceasul de buzunar. Eram însăşi imaginea nervalianului, victimă a halucinaţiilor şi a rătăcirii.

În timp ce mă îndreptam spre ieşire, am constatat miracolul. Frigiditatea mea se transformase în contrarul său, o hipersensibilitate formidabilă. Simţeam totul la puterea x: parfumul teilor îmi copleşea sufletul, strălucirea bujorilor îmi fura ochii, mângâierea vântului de mai îmi înfiora pielea, cântecul mierlelor îmi frângea inima.

Eu, care în ultima vreme trebuise să mă condiţionez ca să simt cele mai elementare lucruri, eram acum bombardat de senzaţii care mă tulburau profund, şi asta fără niciun efort. Ai fi zis că era nevoie de îngroparea rândunicii ca să-mi revină simţurile.

O singură dată nu luasem o viaţă cu mâinile mele, şi asta mă făcea să renasc.

Până atunci, totul se petrecea ca şi cum clienţii pe care îi executam erau victime al căror ultim sacrificiu putea să îmi trezească dacă nu un sentiment, măcar o

12 Citat aprox. „Sunt întunecatul, văduvul, neconsolatul/ Singura-mi stea e moartă şi-n luthu-mi constelat/ Soarele Negru-al palei Melancolii se-nchină !“ (Gérard de Nerval, Fiicele focului, Aurelia, Editura Univers, 1974, trad. de Gellu Naum, Irina Bădescu).

tulburare sexuală. Şi nu fusese nevoie decât de doliul meu sincer ca să mi se limpezească periscopul.

Pe stradă mi-am dat seama că nu-mi testasem încă gustul. Am cumpărat cireşe şi le-am mâncat pe drum, sfărâmându-le sâmburii ca pe nişte gloanţe pierdute. Carnea caldă şi sângerândă a fructelor mă entuziasmă. De luni întregi uitasem simpla plăcere a gustului, care era mai presus de ospeţele mele cu cărnuri reci.

La întoarcerea acasă, am vrut să încerc această sărbătoare care amestecă simţurile. M-am gândit din nou la Rândunică şi am ajuns imediat în starea următoare. Cum prevăzusem, a pornit în forţă.

Pe pat, am strâns în braţe gândul drag. Pasărea-tânăra fată punea pistolul jos şi se lăsa pradă săruturilor mele. Mă ţinea la respect cu ochii ei vigilenţi, uneori îmi puneam buzele pe pleoapele ei, pentru frumuseţea gestului, dar şi ca să lase garda jos. De ce nu văzusem imediat cât e de frumoasă?

Sunt frumuseţi care îţi sar în ochi şi altele enigmatice: îţi trebuie timp ca să le descifrezi splendoarea, dar, când se dezvăluie, sunt mai frumoase decât însăşi frumuseţea.

Nu eram oare pe cale să o idealizez pe Rândunică pentru prea simplul motiv că o ucisesem? Percepţiile mele întârziaseră să funcţioneze, acum analizau cu precizie amintirea păstrată a chipului său şi se înflăcărau de atâta graţie. Ai fi zis că visasem aşa de mult la o frumoasă ucigaşă, încât, odată găsită, o şi omorâsem! Deformaţie profesională – ce meserie idioată! Din ea îmi rămăseseră un caiet şi câteva combustii sufleteşti în memorie.

Azi fetele frumoase sunt caracterizate în mod curent drept criminale. Rândunică, tu ai ucis cu adevărat. Te revăd în picioare, dreaptă, cu pistolul aţintit asupra tatălui

tău ministru cufundat în cadă, opunând cuvintele tale serioase de ucigaşă vorbăriei lui de rea-credinţă, profilul tău pur şi sever, superba ta indignare, împuşcăturile transformând spuma de baie în baie de sânge şi apoi intru, mă vezi, înţelegi că o să mori, cu îndrăzneala curiozităţii îţi adânceşti ochii într-ai mei.

Iată momentul în care încremenesc: nu am văzut niciodată ceva mai frumos ca ochii tăi sfidători, o să mă omori, nu mi-e frică, te privesc, eu sunt locul în care se întâmplă totul, acţiunea care se derulează.

Dar aici, culcat în patul meu, orbit de dorinţă şi iubire, schimb cursul destinului. Depun armele la picioarele tale, te cuprind în braţe, îţi ridic trupul fragil, Rândunică, eşti locul în care se întâmplă totul, tu eşti acţiunea care se derulează, voi face din tine centrul lumii. Voi cunoaşte luxul sexului tău, voi sălăşlui într-al meu ca niciodată, când voi fi în tine şi îţi voi rosti numele, Rândunica este numele tău şi viaţa îţi va fi înapoiată mai intensă ca înainte.

Senzaţiile mele au o acuitate care nu e de pe lumea asta, îţi simt pielea de petală, sânii mici şi tari, lămâi verzi, mijlocul pe care îl strâng cu mâinile, gest atât de frumos care sugerează o talie subţire; înăuntru, plonjezi în necunoscut, eşti năucit de atâta blândeţe, în comparaţie, catifeaua şi mătasea sunt aspre, dacă sideful ar fi fost stofa, aşa ar fi această atingere, e prea suavă, îţi trebuie curaj ca să înfrunţi o asemenea voluptate, sexul tău este plicul unei scrisori de iubire visată, îl deschid cu ochii închişi, inima îmi bate prea tare, mă scufund în plic şi ceea ce găsesc nu e hârtie acoperită cu scris, este răsfirarea unui trandafir roşu, nimic altceva decât petalele sale, alunec în acest exces de delicateţe, beţia, mai întâi subterană, imediat cutremurătoare, îmi potoleşte sângele.

O frumuseţe izbitoare te impresionează mai puţin în ziua următoare.

Este adevărată şi reciproca. În fiecare zi frumuseţea celei pe care am omorât-o mă izbeşte mai mult, şi a izbi aici nu este o metaforă. Ce urmează să fac dacă nu orientez impactul către o zonă determinată a trupului meu? Atâta violenţă îmi izbeşte sângele care năvăleşte cu o rapiditate de nesuportat. Al meu este măcelul pe care îl pregătesc.

Simt că o să juisez până la dispariţie, iată că a venit marele moment, ultima cursă, Rândunică, o să-ţi dau totul, dar ce se întâmplă, o aşchie, unde, în capul meu, în sexul meu, în inima mea, nu ştiu, o aşchie, asta e, continui, aşchia se afundă în mine pe măsură ce mă afund în Rândunică, cu atât mai rău; juisez totuşi, dar e vorba de un totuşi, totuşi plăcere, una de rabat, nu simt nimic, sufletul meu nu irupe, muntele Fuji a dat naştere unui şoricel, braţele mele sunt goale, sunt singur, efuziunea mea este sterilă, *post coitum animal triste*, voluptatea mea fără valoare a ucis iluzia Rândunicii, credeam că posed o micuţă ucigaşă frumoasă, eram posedat de masturbare.

Ca să scap de această impresie dezgustătoare, m-am aruncat asupra jurnalului tinerei fete. Însemna să-i cufund capul năclăit în zăpadă. Acest caiet care nu evoca decât recea şi scurta existenţă a unei fecioare moarte devenise pentru mine un text sfânt. Anumite feluri de mâncare reclamă prezenţa pe masă a unui bol cu apă parfumată. Acest jurnal era bolul meu.

Mă avertizaseră, totuşi: cu cât îţi cunoşti mai puţin victimele, cu atât procedezi mai bine. Nu m-am dezis niciodată de la această regulă: nu am simţit niciodată nevoia. Acest jurnal m-a ispitit. Dar de ce mă aducea într-o asemenea stare? Parcă eram un adolescent frunzărind

catalogul *Trois Suisses* ca pe o revistă erotică. Ai fi zis că, ajuns la mai bine de treizeci de ani, nu văzusem nimic niciodată. Era, de altfel, adevărul: nu văzusem niciodată ceva secret. Azi, intimitatea e Graalul.

Ceea ce face ca un text să fie sfânt este că a fost citit de toată lumea, ca Biblia sau, din contră, că a fost interzis de la lectura oricui. Nu e de ajuns ca scrierea să nu fie citită, altfel o mulţime de manuscrise ar merita numele de sfinte. Ce contează este ardoarea nevoii de a ascunde textul. O tânără cuminte fusese în stare să-şi ucidă tatăl pentru a-şi păstra secretul la adăpost: nimic nu era mai sfânt ca jurnalul Rândunicii.

— Tot nimic? mă întrebă Youri de la celălalt capăt al firului.

— Nimic. Dacă aş fi găsit ceva, te-aş fi sunat.

L-am auzit discutând în rusă cu cineva care vorbea stricat. Tonul vocii lor nu era calm.

— Avem o misiune pentru tine. În seara asta.

— Iar? Numai ieri am ucis cinci.

— Şi ce? E vreun număr fix?

— De regulă, lăsaţi o zi ca să-ţi tragi sufletul între doi clienţi.

— De regulă, eşti mai entuziasmat. E o urgenţă, eşti singurul disponibil.

— Cine e?

— Asemenea lucruri nu se spun la telefon. Vino imediat.

Nu aveam chef de aşa ceva. Am traversat Parisul mort de oboseală, dar supus.

Rusul mă întâmpină cu răceală. Îmi aruncă o fotografie sub ochi.

— E un cineast.

— Alta acum. De ce să omori un cineast?

— Şefului nu i-a plăcut filmul lui, spuse Youri, coborând bărbia.

— Dacă i-aş fi omorât pe toţi cineaştii ale căror filme nu mi-au plăcut, nu ar fi rămas prea mulţi.

— Domnul face pe criticul?

— De ce în seara asta?

— De-aia.

Clar, nu mi se dădea de ales.

— E la Neuilly. Va ieşi din sala de proiecţii la ora 22.

— Am timp să trec pe la mine, am gândit cu voce tare.

— Nu. Locul e greu de găsit. Nu îţi poţi permite să întârzii.

— Am impresia că nu îmi pot permite mare lucru în momentul ăsta.

— Te-ai prins.

A trebuit să mă învârt o groază prin acel cartier necunoscut ca să nimeresc la locul potrivit. Însă aveam mai mult de două ore în avans. Eram bucuros că avusesem grozava idee să iau cu mine jurnalul Rândunicii.

Am citit, aşezat pe o bancă publică. Nu exista nimeni în viaţa acestei puştoaice, nici băiat, nici fată, nici măcar ea însăşi, îndrăznesc să zic. Nu vorbea nicăieri despre ea, şi cu atât mai puţin despre părinţii sau fraţii ei. Specia umană nu părea să fie treaba ei.

Descria cu seriozitate şi fermitate. Erau lucruri văzute, senzaţii. Un sunet se ridica din aceste pagini. Citind, cu urechea încordată, mi s-a părut că recunosc o melodie de Radiohead. Probabil că spiritul meu îl imprima acestui text, dar, fără îndoială, nu era o întâmplare că se numea *Everything în Its Right Place*.

M-am lăsat bântuit de acea litanie hipnotică. Da, fiecare lucru era la locul lui, cineastul în faţa filmului său,

copila în ghearele morţii, ucigaşul la pândă. Fraza asta era repetată de-a lungul unei avalanşe de decibeli: *What is it that she tries to say*?[13] Asta era întrebarea potrivită.

M-am oprit asupra câtorva fraze: „Nicio floare nu înfloreşte ca bujorul.

În comparaţie cu el, celelalte flori par că bombănesc în sinea lor”. Sau: „Când privesc îndelung crăpăturile din zid, nu reuşesc să-mi dau seama de unde au început să se formeze: de sus sau de jos? Din centru sau de la capăt?”. Sau: „Cu ochii închişi, asculţi mai bine muzica. Ochii sunt nările urechilor”. Cu siguranţă că nu m-aş fi gândit niciodată la asta. Dar aş fi vrut mai degrabă să ştiu de ce o fetişcană scrie asemenea lucruri.

Uneori, enunţuri pe cât de simple, pe atât de stranii: „În această dimineaţă am sufletul plin”. Se oprea acolo. De ce sufeream atât de mult? Am încercat să mă conving că aceste rânduri nu aveau valoare decât prin prisma autorului lor. Dacă ar fi fost scrise de o matroană placidă, nu m-ar fi atins. Raţionament absurd: asemenea propoziţii nu ar fi putut aparţine niciodată unei matroane placide. Lapidaritatea, însingurarea, supleţea, înţeleaptă lor frivolitate indicau o fiinţă tânără, neîmplinită. Graţia lor fragilă vorbea despre drăgălăşenia copilei moarte. Ciudăţenia lor vorbea despre soarta ei.

Conştiinţa mea profesională a tras semnalul de alarmă la ora 21: 55. Am pândit uşa sălii de proiecţie. Cineastul meu trebuia să fie îndesat şi să aibă părul lung. A regiza filme se dovedea mai periculos decât aş fi putut crede.

Mi-am dat seama că nu simţeam nici bucurie, nici febrilitate la gândul de a ucide: nimic în afara plictisului

13 Ce încearcă să spună? (engl.)

unui cititor pasionat, întrerupt din lectura lui de o corvoadă casnică. La ora 22: 25, uşa se deschise, în sfârşit.

A ieşit o mulţime de oameni. Asta nu avea să-mi uşureze sarcina. Sacralitatea crimei pretinde un pic de intimitate. Fără a mai pomeni de inconvenientul de a avea martori.

Când a apărut cineastul, era înconjurat de atâţia oameni, încât nici nu trebuia să visez să trag în el. Cei care erau deja afară se adunau în cerc, înghiţind silueta clientului meu. A urmat un murmur pe care i l-am dorit plin de elogii: ar fi fost ultimele laude pe care le-ar fi primit artistul în viaţa lui.

Puţin câte puţin, mulţimea s-a împrăştiat. Oamenii au plecat, portierele s-au închis, motoarele au demarat. Mulţi au rămas totuşi în jurul cineastului. Era previzibil: cine lasă un regizor singur în seara unei premiere? De ce mi se dăduse misiunea asta? Sigur, nu riscam nimic, nu existau paznici în preajmă. Dar, dacă l-aş fi ucis pe individul ăla în faţa prietenilor lui, nu ar fi trecut mult până când semnalmentele mele ar fi fost stabilite. Dar dacă şeful mă trimisese pur şi simplu la moarte sigură? Era limpede că mi-o dorea pentru povestea cu documentul lipsă.

În grupul care nu se hotăra să-l părăsească pe clientul meu era o fată care trebuia să fie protagonista: era grozav de frumoasă, slabă şi fragilă, cu un chip de madonă. Fusta lăsa să se vadă nişte picioare atât de fine şi delicate că erau o minunăţie.

M-am surprins visând să lucrez în cinematografie, cu singurul scop de a frecventa asemenea fiinţe.

Ce mă împiedica, de fapt? Eram obligat să lucrez ca ucigaş plătit până la vârsta pensionării? Ce s-ar întâmpla dacă nu l-aş lichida pe cineast? Nu pierdusem deja încrederea superiorilor mei?

În capul meu se contura un plan. Nu trebuia decât să mă întorc pentru ultima dată în apartament ca să aduc lucrurile la care ţineam. Un rucsac ar fi fost îndeajuns de încăpător. Apoi, trebuia să dispar în sălbăticie, ca să nu mai fiu găsit prin intermediul reţelei. Cu banii strânşi, era posibil.

O voce din creierul meu decise că era un vis. Un contract era un contract.

Dacă nu-l ucideam pe client, cu atât mai mult urma să pierd încrederea şefului meu, care cu siguranţă îmi încredinţase această misiune ca să mă pună la încercare. Nu trebuia să ratez o ocazie aşa de bună ca să mă răscumpăr. Sigur, ştiam că nu eram vinovat de ce mă acuzau superiorii mei. Dar ei nu aveau habar. Trebuia să le dovedesc că se putea conta pe mine.

Cineastul zise: „Hai, să mergem”. Se îndreptă către o maşină, împreună cu patru persoane, printre care şi actriţa. Mi-am zis că era momentul să acţionez, m-am îndreptat către el.

M-a văzut şi s-a oprit, părând că se gândeşte că o să-i aduc un scenariu de amator sau că urmează să-i cer un autograf. Urma să-mi scot arma când tânăra se aruncă în faţa lui ţipând: „Atenţie!”. M-am oprit brusc.

— Louise, ce se întâmplă? întrebă regizorul.

— Ce doriţi, domnule? mă întrebă înspăimântată.

A început să-mi bată inima la fel de dureros ca atunci când intrase rândunica în camera mea. Simţeam lipit de ea caietul puştoaicei pe care îl strecurasem sub cămaşă ca pe o vestă antiglonţ.

Mâna ieşi din buzunarul cu pistolul şi se îndreptă spre inima care o luase razna.

— În fine, Louise, lasă-l în pace, l-ai speriat de moarte. Calmaţi-vă, domnule. Ce doriţi să-mi spuneţi?

Privirea sălbatică a actriţei mă ţinea la distanţă. Am ştiut că nu o să-mi închei misiunea.

— Vă admir, am bâlbâit. Visez să lucrez cu dumneavoastră.

— Ah, asta era, a spus cineastul care credea că vorbesc cu el.

— Nu am niciun fel de pregătire, am adăugat, în timp ce Louise făcea din trupul ei fragil un zid de apărare. Sunt gata de orice, să servesc cafeaua, să spăl pe jos.

Tânăra şi cu mine ne priveam drept în ochi.

— Aveţi permis de conducere? întrebă un tip din grupul lor.

— Pentru motocicletă, am răspuns, arătând spre vehiculul parcat puţin mai departe.

— E bun şi ăsta, spuse un profitor. Ai întotdeauna nevoie de un curier pentru producţie.

— Cum te numeşti? întrebă cineastul. Faptul că mă tutuia însemna fără doar şi poate că eram angajat.

Nu mai trebuia să mă cheme Urbain. Am optat pentru numele de Innocent.

— Innocent.

— Innocent! Pe bune? exclamă regizorul.

— Pe bune, am zis.

— Genial. Îmi pierdusem speranţa să întâlnesc vreunul.

Louise se relaxă, în sfârşit. Am răsuflat uşurat. Profitorul îmi notă pe o bucată de hârtie adresa casei de producţie la care trebuia să ajung în dimineaţa următoare.

— Pe bune? am întrebat la rândul meu.

— La fel de adevărat ca şi faptul că te numeşti Innocent. Ai picat la ţanc, suntem în toane bune.

— În afară de Louise, continuă cineastul urcând în maşină.

Tânăra aruncă spre mine o ultimă privire plină de nedumerire înainte de a lua loc în maşină. Mesajul era clar: „Sunt cu ochii pe tine”. Ştia oare câtă dreptate avea?

Automobilul se îndepărtă. Am rămas singur, buimăcit.

Innocent. După câte ştiam, era singurul prenume care suporta o negaţie. Poate ăsta era motivul pentru care nimeni nu îşi boteza copilul astfel:

„Fiul meu? E cel care nu a făcut nimic rău.

Nu pe copilul meu, ci pe mine însumi mă botezasem astfel. Dacă acest prenume mi-a venit pe buze fără să mă gândesc, însemna că trebuia să corespundă unui lucru profund. Pentru un ucigaş plătit, decizia neaşteptată de a se numi Innocent e mai mult decât o schimbare de nume, e o schimbare de identitate.

Nu reflectasem mai mult nici când născocisem că mă numeam Urbain, numele ăsta se potrivea perfect cu asasinul de oraş a cărui lipsă de sentimente îi dă dreptul să lichideze necunoscuţi din toată urbea. Fusese suficientă o fărâmă de ţară pentru ca această identitate să se fisureze, o rândunică pentru a o face inoperantă, o pereche de ochi frumoşi pentru a-mi impune alta.

Cum mă numeam înainte de Urbain? Fostul meu nume era deja o identitate inventată? În mod sigur. Chiar dacă era numele pe care mi-l aleseseră părinţii, era o invenţie şi cine spune invenţie spune că există în mod necesar o fază în care cel inventat se întreabă dacă o să se supună inventatorilor săi. Momentul ăsta s-a pierdut în memoria copilăriei timpurii în care Charles îl încearcă pe Charles, în care Olivier nu este sigur că o să se obişnuiască cu Olivier, în care Paul găseşte că Paul e incomod, în care Vincent se miră că i s-a dat numele Vincent.

Când mi l-am oferit pe Urbain, am cunoscut o desfătare care nu se compară cu nicio alta. Un nume nou e

cu atât mai surprinzător cu cât ne precede. Ştiai că există un asemenea prenume, l-ai întâlnit deja. Şi dintr-odată, îl prinzi din interior, spui altcuiva această formulă magică atât de simplă: „Mă numesc Urbain” şi nimeni nu se îndoieşte, e cel mai halucinant sesam, cheile unei fiinţe noi, o placă de ardezie ştearsă.

Acum mă dădeam drept Innocent. Virginitatea asta era extrem de vastă. Mă plimbam prin noul nume, copleşit de marile camere goale, fermecat de uimirea vecinilor anonimi. Adoram etapa inaugurării.

Cine tocmai şi-a cumpărat un costum nou arde de nerăbdare să-l poarte în public. Îl plimbam pe Innocent prin oraş pe motocicleta mea. „Aţi văzut, exclamau acei gură-cască din capul meu, îl cheamă Innocent!” Roţile trepidau.

Nu trebuia totuşi să-mi uit planul: să trec pe la apartament şi să iau lucrurile preţioase la care ţineam, înainte de a dispărea din locurile acelea – să-l fac pe Urbain să dispară.

Am urcat scara fără nostalgie. Uşa mea era deschisă. Înăuntru, cineva răsturnase mobila şi golise dulapurile. Ar fi trebuit să bănuiesc. Asta era motivul pentru care şeful îmi pusese în cârcă misiunea urgentă, la celălalt capăt al Parisului, ordonându-mi să ajung mai devreme. Găsiseră, oare, ticăloşii, documentul pe care îl căutau?

Pe oglinda din baie am recunoscut scrisul lui Youri, care mâzgălise cu pasta de dinţi un sobru şi irevocabil: „Pe curând”. Un motiv în plus ca să mă car.

Până la urmă, care erau lucrurile la care ţineam? Văzându-le înşirate pe jos, ceea ce ar fi trebuit să-mi uşureze treaba, n-am mai vrut nimic. Am înghesuit într-un rucsac o pereche de haine de schimb şi câteva obiecte de toaletă. Nu trebuie decât să porneşti la drum cu o

identitate nouă şi călătoreşti mai uşor. Eşti mai puţin pur când cari valize.

Esenţialul nu părăsise strânsoarea bluzei mele: jurnalul Rândunicii.

Am părăsit apartamentul lui Urbain fără să mă uit în urmă.

Nu aveam unde să dorm şi asta pica bine, eram prea agitat din pricina noii mele identităţi ca să-mi mai fie somn. L-am botezat pe Innocent la un bar, cu whisky. Nu pierdeam nicio ocazie să spun oricui, chiar dacă voia sau nu să m-asculte, că mă numesc Innocent. După care izbucneam în râs. Câţiva au crezut că tocmai fusesem achitat. Toţi păreau convinşi că eram beat criţă. Un nume nou ţi se urcă la cap.

„Pe curând”, scrisese Youri pe oglinda în care nu mai aveam să văd mutra lui Urbain la scularea din pat. Am tras concluzia că nu găsiseră documentul dorit.

M-am întrebat din nou dacă nu cumva căutau jurnalul tinerei. Am pus pe seama beţiei acea idee absurdă. Caietul ăsta nu prezenta interes decât pentru cei care o cunoscuseră pe Rândunică, şi totuşi. Puteam să înţeleg că ministrul îl şterpelise, dar banda mea de ruşi nu ştia nimic despre ea.

Însă nu am putut împiedica acest gând, care avea extraordinarul merit de a explica lucrurile, să mă tulbure.

Prea beat ca să pot conduce, am mers pe lângă motocicletă până la locul întâlnirii de a doua zi, care sosise deja. Prăbuşit peste vehicul, am dormitat vreo oră sau două.

M-am trezit tresărind, pândit de nişte indivizi care mă priveau ciudat.

— Am venit pentru postul de curier, am bolborosit.

— A, da. Urmează-ne. Probabil că îi puseseră la

curent. Eram încântat de această bunăvoinţă. M-au condus câteva clădiri mai departe. Hangarele astea de producţie sunt atât de uriaşe, că te strivesc.

Încăperile erau pline până la refuz de opere de artă. Nu aş fi fost în stare să spun dacă erau frumoase sau urâte, dar era suficientă o privire ca să-ţi dai seama că erau foarte scumpe.

Unul dintre cei doi m-a condus într-un birou. Am presupus că era al directorului de resurse umane. De ce aveam senzaţia că îl mai văzusem?

Înainte să mă întrebe ceva, am spus:

— Nu am CV, mă numesc Innocent.

Mă privi uimit. Am continuat:

— Ştiu, nu e un nume frecvent.

— Luaţi loc.

Vocea asta îmi aminti de cineva.

— Am fost curier câţiva ani. Dacă doriţi numele foştilor mei angajatori…

— Avem nevoie numai de adresa şi de numărul dumneavoastră de telefon.

Îmi întinse un formular.

— Cât despre adresă, va trebui să aşteptaţi până am una.

Am notat numărul de mobil.

— Unde locuiţi între timp?

— Aţi văzut: nicăieri.

— Locuiţi în stradă?

Nu întâlnisem niciodată un director de resurse umane mai preocupat de bunăstarea angajaţilor săi.

— Liniştiţi-vă. Nu va dura mult.

Se lăsă im moment de tăcere. De ce nu îmi detalia condiţiile de angajare?

— Cât o să câştig?

— Nu suntem încă siguri că o să vă angajăm.
— Dar aşa a hotărât şeful vostru aseară!
— Şeful nostru?
— Mă rog, asociatul vostru.
— Îmi daţi voie să-mi fac treaba?
— Vă rog. Puneţi-mi întrebările de rutină.
— Completaţi mai întâi formularul. Am scris câte ceva. A privit documentul fără să pară prea interesat. A trebuit să-l întreb dacă răspunsesem bine.
— Câţi ani aveţi?
— E scris pe formular, am spus. Ridică din sprâncene. Atitudinea mea nu era cea potrivită, îmi dădeam seama.
Dar de ce să completezi documentele dacă ţi se pun din nou aceleaşi întrebări?
— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră.
Surprins, am mimat entuziasmul.
— Nu sunt prea multe de zis. Mă simt ca nou, pregătit să încep o nouă viaţă.
— De ce nevoia asta de a începe o viaţă nouă?
— E sănătos, nu credeţi? Ţelul meu e să nu mă plafonez.
M-a privit de parcă eram înapoiat mintal. Nu m-am lăsat descurajat:
— Îmi place să-mi schimb locul de muncă. Să întâlnesc necunoscuţi. Să ajut oameni, să fiu în folosul unei întreprinderi. Să descopăr misterele umane pe care le ascund societăţile.
Clătină din cap. De data asta nu se mai îndoia de prostia mea.
— E adevărat, spuse, o slujbă de curier e un post de observaţie privilegiat.
— Exact. Intermediarii cunosc lucruri pe care cei importanţi nu le ştiu.

— Mi le veţi spune, domnule… Innocent?

— Cu plăcere. Numai să nu-mi cereţi să-i demasc pe delatori.

— Ce vă închipuiţi, domnule Innocent?

— Spuneţi-mi Innocent.

A izbucnit în râs şi eu la fel. Eram pe mâini bune cu prenumele meu.

— Nu mă întrebaţi de ce mi-a pus mama numele ăsta.

— Într-adevăr, nu vă întreb.

— Pentru că era foarte pioasă, am născocit. Ştiţi, în Biblie se vorbeşte de masacrul sfinţilor inocenţi: Irod a poruncit să fie ucişi primii născuţi ai fiecărei familii cu scopul de a-l omorî pe Mesia. Hristos a fost singurul copil de sex masculin care a scăpat.

— Am zis că nu vă întreb.

— Se poate să vă întrebaţi ce-a fost în capul mamei mele când mi-a pus numele ăsta. O asemenea alegere nu putea fi inocentă.

— Domnul se ţine de glume?

— Un prenume asociat unui masacru biblic… Ar fi interesant să ştim dacă prenumele Bartolomeu a fost dat într-o măsură la fel de mare copiilor francezi după acel 24 august, anul de dizgraţie…

— Tot ce aveţi este acest rucsac?

— Da, am o latură ascunsă de călugăr budist. Rucsacul nu conţine mai mult de nouă obiecte.

— Care sunt acestea?

— Un aparat de ras, un gel de duş, un pieptene, o trusă cu periuţă şi pastă de dinţi, o pereche de şosete, una de chiloţi, una de pantaloni, un tricou.

— Opt obiecte. Lipseşte unul.

— Îi întrec pe budişti.

— Nu aveţi nimic de scris?

— De ce aş scrie?

— Simţi întotdeauna nevoia să-ţi notezi tot felul de chestii într-un carnet.

— Nu am prieteni, nu am nevoie de carnet de adrese.

— Nu despre asta vorbeam. Nu aveţi un caiet?

L-am privit uimit.

— Nu.

Mi-a înşfăcat rucsacul şi l-a deschis. A scotocit.

— Sunteţi sigur că este un interviu de angajare? am întrebat.

— Unde aţi ascuns caietul?

— Despre ce vorbiţi?

— Ştim că e la dumneavoastră. Casa ministrului a fost luată la bani mărunţi, a dumneavoastră la fel.

M-am ridicat să plec.

— Unde credeţi că mergeţi?

— Undeva.

— În spatele acestei uşi sunt oameni care stau de pază. Nu o să vă lăsăm în pace decât atunci când vom găsi caietul micuţei.

— Nu înţeleg nimic din ce îmi spuneţi.

— Aţi ucis o tânără în casa ministrului.

— Da. Asta era misiunea.

— Jurnalul ei intim trebuia să fie în servieta pe care aţi adus-o.

— Nu am văzut nimic de genul ăsta.

— Sigur?

— E ciudat că un jurnal intim ar putea să vă intereseze.

— Nu e treaba ta.

Şi-a chemat oamenii care au intrat şi m-au luat pe sus ca pe un pachet. Inima îmi bătea cu putere, zvâcnind în caietul vârât sub cămaşă.

M-au închis într-o cameră goală. Aflată la patru metri de pământ, fereastra nu era accesibilă. Chiar dacă am aruncat cu pantofii, geamul nu s-a spart. Nu exista o altă sursă de lumină.

Nicio cameră de luat vederi. Această închisoare ciudată nu ducea lipsă de intimitate. Oare câţi oameni muriseră aici? Cimentul de pe jos mi se păru proaspăt. Nivelul ridicat faţă de cel al culoarului te punea pe gânduri în legătură cu motivele săpăturilor recente. Mi-am imaginat un fel de tartă cu cadavre. Într-un colţ, o găleată de plastic servea nevoilor mele.

Aveam nevoie de un plan. Mi-am golit buzunarele: caietul, un creion, avusesem nesăbuinţa de a-mi lăsa cheile în contactul motocicletei. Nici urmă de cutie de chibrituri sau de brichetă. Am turbat. Cum urma să distrug jurnalul intim?

Fiindcă asta era datoria mea. Îi făcusem acestei fete tot răul din lume: o omorâsem şi citisem ceea ce ea interzicea să fie citit. Singurul mod prin care puteam să mă revanşez era acela de a face pierdut pentru totdeauna acest text pe care descoperisem că îl râvnesc atâţia oameni. O atracţie ciudată pe care o consideram absurdă, chiar dacă fusesem primul care o simţise.

Am frunzărit caietul, în căutarea unui mesaj sau a unui cod secret. Am fost aproape fericit că nu am dat peste nimic. Nu mai era timp de pierdut: indivizii puteau să intre în orice moment. Nu aş fi fentat la nesfârşit percheziţia. Am încercat să fac textul ilizibil cu ajutorul creionului: mina nu era îndeajuns de groasă. Şi cu o gumă infractorii puteau să-mi şteargă munca.

Nu, nu exista decât o soluţie. Era dezgustătoare şi avea să-mi ţină loc de pedeapsă: era vorba despre înghiţitul paginilor scrise de mână. Le-am rupt şi am

început să le mestec. Era infect, epuizant. Dinţii oboseau mestecând foile aspre. Dacă aş fi avut măcar vreun lichid de băut între două înghiţituri! Chestia asta usca limba în ultimul hal. Dar ce vin ar fi însoţit acel jurnal de fecioară? În cinstea Cleliei[14], am optat pentru un Romanee-Conti.

Am căzut pradă presupunerilor. Youri îmi vorbise despre şef ca despre un mare afemeiat. Omul ăsta nu avea nevoie de Rândunică: trebuie să fi avut propria sursă în ceea ce privea femeile. Dar poate îl cunoştea pe ministru. Poate el îi vorbise despre straniul jurnal pe care i-l furase copilei. Poate şeful găsise în asta o intimitate demnă de poftele lui, o formă de viol sofisticat care îi lipsea de la activ. În vremurile astea în care cea mai neînsemnată adolescentă îşi expune blogul, nu există poate nimic la fel de râvnit ca asta: un secret.

Ipotezele mele sunt delirante: probabil că înghiţirea hârtiei e cea care îmi tulbură creierul. Se pare că e plină de produse chimice. Împing până la paroxism legătura pe care poţi să o ai cu un text: l-am pătruns până la os şi acum, fără nicio figură de stil, îl devorez.

I-am prins gustul. Nu îmi place şi, cu toate astea, gustul are farmecul lui: aminteşte de pâinea de împărtăşanie. Păcat că domină solvenţii: e greu să-ţi păstrezi mintea limpede cu atâţia acizi.

Unul dintre strămoşii hârtiei e pielea. Scrisul a fost influenţat multă vreme de tatuaj. Ca să mă forţez să înghit cele mai rezistente pagini, îmi imaginez că mănânc pielea inscripţionată a tinerei fete.

La urma urmei, faptul că am fost trăgător de elită m-a ajutat doar să devin o ţintă de calitate. Rândunica m-a privit mai puţin de un minut, dar privirea ei a ochit fix în

14 Personaj din romanul Mănăstirea din Parma, de Stendhal.

centru. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Accept să mor ca să protejez un mister care îmi scapă. Nu voi accepta explicaţia: e un act de credinţă.

În lagărele maoiste, gardienii au hrănit un convoi de deţinuţi cu pastă pentru hârtie, ca să testeze efectul. Nefericiţii au murit constipaţi, în cele mai cumplite dureri.

Să mori din pricina constipaţiei e un lucru greu de înţeles. Mintea omului îşi reprezintă cu uşurinţă decesul diareic, dar este incapabilă să conceapă inversul. Mă consolez gândindu-mă că voi şti în curând în ce constă. Mi-am îndeplinit actul de iubire: am mâncat scrierile Rândunicii.

Niciodată nu i-am slăvit mai mult concizia, mai întâi pentru că mi-a scurtat cina sacrificială, apoi pentru că mi-a lăsat pagini neatinse ca să-mi aştern mărturisirile: cu creionul căruia incisivii mei i-au ascuţit adesea mina. Ajung la finalul caietului, al creionului şi al deranjamentelor mele digestive.

Fiecare îl va ucide pe celălalt cu arma care îi e specifică.

Să iubeşti o moartă este puţin facil, spun unii. Să o iubeşti pe cea pe care ai ucis-o e mai rău: romantismul nu a produs o idee mai rafinată. De ce am atunci senzaţia că nu merit aceste injurii? Am via şi clara certitudine că trăiesc cu Rândunica. Un ciudat concurs de împrejurări a vrut s-o întâlnesc după ce am ucis-o. În mod normal, lucrurile nu se derulează în această ordine.

E o poveste de dragoste ale cărei episoade au fost amestecate de un nebun.

Cu Rândunica, povestea a început rău, însă se încheie în cel mai bun mod pentru că nu are sfârşit. Mor pentru că am mâncat-o, mă omoară începând de la stomac, cu blândeţe, cu un rău pe cât de eficient, pe atât de

discret. Mor de mână cu ea pentru că scriu: scrisul este locul în care m-am îndrăgostit de ea. Acest text se va curma exact în momentul morţii mele.

În seria de autor AMÉLIE NOTHOMB
au mai apărut:

„În *Antichrista* regăsim universul fascinant al lui Amélie Nothomb, cu un dram de sadism, puţin masochism, o picătură de umor şi un deget de cruzime. O reţetă infailibilă, care a surprins pe toată lumea". (*L'Express*)
Prietenii nu sunt întotdeauna bine intenţionaţi. Iată maniera derutantă în care Amélie Nothomb schiţează în romanul *Antichrista* (2003) relaţia perversă dintre două eleve: Blanche – naivă, singură, pe care nu o bagă nimeni în seamă – şi Christa – impetuoasă, tiranică, seducătoare, mereu în centrul atenţiei. Când Christa îşi îndreaptă atenţia spre Blanche, aceasta se lasă copleşită de deliciile unei prietenii de care nu mai avusese parte niciodată. Dar Christa se dovedeşte o fiinţă diabolică, umilind-o şi manipulând-o la fiecare pas. Oscilând între decepţie şi ură, admiraţie şi dispreţ, Blanche decide în final să-şi înfrunte torţionara.

Catilinarele este un roman de un umor negru devastator, despre nebănuita monstruozitate ce se poate ascunde sub masca omului de lume perfect educat. Émile, un profesor de limbi clasice în amurgul vieţii, se retrage împreună cu soţia sa, Juliette, într-o casă paradiziacă, departe de tumultul vieţii citadine, pentru a trăi în tihnă restul zilelor care le-au mai rămas. După o săptămână de linişte şi armonie depline, la poarta casei se prezintă un anume Palamède Bernardin, singurul lor vecin, care capătă obiceiul foarte deranjant de a se insinua zilnic în casa şi în vieţile lor, devenind o prezenţă aproape mută, dar din ce în ce mai absurdă şi mai ameninţătoare, pe care cei doi

locatari nu găsesc puterea de a o evacua.

Romanul [*Acid sulfuric*] prezintă o umanitate crudă şi plictisită, care îşi procură senzaţiile tari prin urmărirea unui *reality show* macabru: participanţii sunt luaţi cu forţa de pe stradă şi închişi în ceea ce pare a fi copia exactă a unui lagăr de concentrare nazist, dotat însă cu camere de luat vederi care filmează fiecare mişcare a prizonierilor, pentru divertismentul milioanelor de telespectatori. Cele două personaje centrale sunt Pannonique (CKZ 114), una dintre victime, şi Zdena, care joacă rolul de gardian al lagărului. Între cele două femei se creează o relaţie foarte strânsă, bazată pe fascinaţia obsesivă a uneia pentru cealaltă şi pe continua negociere a relaţiilor de putere dintre ele. CKZ 114 trece de la interpretarea magistrală a rolului de victimă supusă şi neajutorată la asumarea unei misiuni de convingere a telespectatorilor să oprească jocul infernal, pe când Zdena îşi dă seama că talentul său de a-i manevra pe oameni şi situaţiile pentru propriul interes este mai limitat decât crezuse.

Peplum este un roman splendid, conceput sub forma unui dialog bine condus, cu replici inteligente şi amuzante. Internată în spital pentru o operaţie în 8 mai 1995, naratoarea îşi revine din anestezie într-un loc necunoscut şi în prezenţa unui ins bizar, Celsius, un personaj care se defineşte drept cea mai sclipitoare minte a generaţiei sale. Acesta o înştiinţează că a fost „transplantată” în anul 2580 şi că are astfel privilegiul de a cunoaşte planul măreţ ce se ascunde în spatele uneia dintre cele mai interesante enigme arheologice moderne: perfecta conservare a Pompeiului sub un strat de lavă. Conversaţia celor două personaje devine astfel pretextul de care se foloseşte Amélie Nothomb pentru a prezenta o viziune surprinzătoare şi originală a viitorului politic şi cultural al

omenirii.

Atentat readuce în atenţie povestea Frumoasei şi a Bestiei, pornind nenumărate motoare tematice livreşti şi reuşind să contureze o meditaţie deosebit de ingenioasă asupra gustului şi a identităţii. Epiphane Otos, monstrul estet, se îndrăgosteşte de superba Ethel, cu ocazia unui casting pentru un film la limita dintre artă şi seria B. Burlescă şi rafinată, cartea se sustrage schemelor-tip, mai ales prin luciditatea personajului principal care ajunge în mod paradoxal să participe la un concurs de frumuseţe în Japonia, în calitate de membru al juriului. Cu acest prilej, el îşi dezvăluie în scrisorile către iubita sa consideraţiile despre frivolitate şi adevărata pornografie, cea a gândirii rigide şi a prostului-gust. Elogiu al genului sublim şi al onestităţii, romanul are un final necruţător, în buna tradiţie Nothomb: protagonistul însuşi este chestionat asupra adevăratelor motive pentru care a reînsufleţit scenariul iubirii imposibile, la care răspunde cu o argumentaţie pe viaţă şi pe moarte.

www.polirom.ro
Redactor: Ada Tănasă
Coperta: Radu
Tehnoredactor: Daniel Scurtu
Bun de tipar: septembrie 2007. Apărut: 2007
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33.
O P. 37 P.O. Box 1 – 728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucureştipolirom.ro
Tiparul executat la S.C. Polirom ABB S.A.

Iaşi, Strada Bucium, nr. 34
Tel.: (0232) 230323; Fax: (0232) 230485
Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vânzare şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România.
Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA